

เปิดเหยยลิ่งอำพราง
ปริศนาความอปลักษณในกรงกระจก

THE GLASS BIRD WILL NEVER RETURN

นกกระจกไม้หวนคืน

อิฉิกาวะ ยูโตะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสไณวี แปล

DAIFUKU

THE GLASS BIRD WILL NEVER RETURN

นกกระจกไม่หวนคืน

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิจิคาวะ ยูโตะ เซียน
อิศเรศ ทองปัสไน์ว์ แปล

นกกระจกไม่หวนคืน

ガラスバードは還らない

อิชิคาวะ ยูโตะ เขียน

คาเงยามะ โทรุ ภาพหน้าปก

อิสเรศ ทองปลัดโนर्व์ แปล

Glass Bird wa Kaeranai

Copyright © 2018 Yuto Ichikawa

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม่ จำกัด

ISBN 978-616-14-0364-5

ยูโตะ, อิชิคาวะ.

นกกระจกไม่หวนคืน.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม่, 2565.

336 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิสเรศ ทองปลัดโนर्व์, ผู้แปล. II. โทรุ, คาเงยามะ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0364-5

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตธา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

دنุรัตน์ พงษ์บุรพา

รุจี บุญยมมาลิก

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม่ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 02 415 2621, 02 415 6507

พิมพ์
Green Read
กรุงเทพฯ ถนนสายตากสินรัช
www.greenread.com

จากใจสำนักพิมพ์

นกกระเจกไม่หวนคืน ผลงานซีรีส์อาชญากรรมระทึกขวัญลำดับที่ 3 ต่อจาก แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง และ กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา

เรื่องราวสุดสะพรั่งที่เกี่ยวพันกับวิทยาศาสตร์คดีค้าสัตว์ และพืชหายาก ชวนให้ผู้อ่านได้ดำดิ่งไปพบกับความมืดดำที่ซ่อนอยู่ในหีบสุดท้าย จิตใจมนุษย์

ในครั้งนี้สองคู่หูมาเรียและเรนได้ฝ่าฝืนคำสั่งทำคดีหาผู้อยู่เบื้องหลัง ลักลอบค้าสัตว์และพืชหายาก ซึ่งคงไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด เพราะลูกค้าคนสำคัญคือ ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด ราชาสังหาริมทรัพย์ และมีข่าวลือว่าเขาเลี้ยงนกกระเจกสิ่งมีชีวิตอันเลอค่าเอาไว้

ขณะเดียวกันมีผู้เกี่ยวข้องกับงานวิจัยถูกขังอยู่ในเขาวงกตที่โปร่งแสงได้ และเกิดฆาตกรรมที่ไม่อาจหาฆาตกร ใครกันแน่ที่ เป็นผู้บงการ

พายุแห่งความวิปโยคกำลังจะพัดผ่าน ความแค้น การทรยศหักหลัง และความสูญเสีย จะปิดฉากลงพร้อมโศกนาฏกรรม

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอมอบบัตรโดยสาร เดินทางไปพร้อมกับเรื่องราวอันเข้มข้นอันเป็นภารกิจสุดท้ายของมาเรียและเรน ตื่นเต้นระทึกจนต้องพักหายใจยาว

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ในการแปลงานของคุณอิจิคาวะ ยูโตะ มาเป็นเรื่องที่สามแล้ว สิ่งหนึ่งที่ผู้แปลประทับใจกับนักเขียนท่านนี้ก็คือ คุณอิจิคาวะจะให้ความสำคัญกับการพบเจอโดยบังเอิญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการพบเจอกันของคนต่างเพศ ต่างวัย จนกลายมาเป็นคีย์สำคัญของเรื่องที่เขาเขียน...

การพบเจอกันของคนแปลกหน้าสองคน ที่ทิ้งรอยประทับใจ หรือแม้แต่รอยแผลไว้อย่างลึกล้ำ จนเปลี่ยนแปลงชีวิตของใครบางคน ก่อให้เกิดงานวรรณกรรมอมตะ หรือแม้แต่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ใหญ่ที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์

การพบกันระหว่าง ชาลส์ ลัตวิดจ์ ดอดจ์สัน อาจารย์มหาวิทยาลัยที่เรารู้จักกันในนามปากกาว่า ลูอิส แครอลล์ กับหนูน้อยอลิซ ลิตด์เดิล ทำให้เกิดวรรณกรรมเด็กอมตะ "อลิซในดินแดนมหัศจรรย์"

การพบกันระหว่างเจมส์ แมทธิว บาร์รี กับเด็กๆ ครอบครัวเลวิน เดวีส์ ได้นำไปสู่การสร้างวรรณกรรมเด็กอมตะอีกเรื่องอย่าง "ปีเตอร์แพน"

นักจิตวิทยาคาร์ล กุสตาฟ จุง เจ้าของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ขณะที่อยู่โนวัยเด็กเล็กๆ ได้พบกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาของมาให้คุณแม่ และเขาเอ่ยปากกับคุณแม่ว่า นี่แหละ ภรรยาในอนาคตของผม และ 7 ปีหลังจากนั้น เอ็มม่า มารี เราเซนบัคค์ ก็ได้มาเป็นเอ็มม่า จุง หุ้นส่วนชีวิตของเขา

ในทางกลับกัน ผู้แปลเองในวัยยี่สิบต้นๆ สมัยที่ยังทำงานไทดัลภาษา อังกฤษอยู่ เคยมีเพื่อนๆ ไกด์ชายหญิงวัยเดียวกันอยู่หลายคน แม้งานอาจจะมีปัญหาบ้าง แต่ชีวิตก็เต็มไปด้วยความสุข ทำงานบ้าง บางครั้งก็ยกก๊วนหนีเที่ยวป่าเขา ทะเลกันบ้าง เป็นภาพชีวิตที่สดใส เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นและเปี่ยมความหวังต่อชีวิต

อย่างไรก็ดี เมื่อเพื่อนไกด์ผู้หญิงคนหนึ่งจากไปอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ระหว่างนำทัวร์ทั่วประเทศ มันก็ราวกับภาพชีวิตอันสดสวยแตกกระจายไปต่อหน้า เพื่อนๆ ทุกคนพากันซ็อก และชีวิตทำงานก็

ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป หลังจากนั้น หลายคนแยกย้ายกระจัดกระจายกัน
ไปราวกับแพแตก ส่วนผู้แปลเองเมื่อโอกาสอำนวยก็ไปเรียนภาษาที่ญี่ปุ่น
เป็นการเปลี่ยนแปลงเส้นทางชีวิตไปโดยสิ้นเชิง

ในโลกที่เราไม่ได้อยู่คนเดียว แต่มีผู้คนมากหน้าหลายตาโคจรเข้า
มาในชีวิตของเราอยู่เสมอ บางคนเข้ามาเพียงชั่วคราว แต่ทิ้งร่องรอยไว้ใน
ชีวิตของเราอย่างลึกล้ำ บางคนอยู่กับเรามาเนิ่นนาน แต่เมื่อเขาจากไป
กลับไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้กับเราเลยราวกับนกที่บินจากไปไม่ทิ้งรอยเท้าใน
อากาศ บางคนก็ผ่านเข้ามาเป็นเพียงเหมือนพริบประดัดฉากที่ไม่มีความ
สำคัญใดๆ แต่พอเขาจากไป เรากลับใจหาย บางคนเพียงแค่สบตากันชั่ว
แวบเดียวขณะเดินสวนกัน การดำรงอยู่ของเขาก็บาดลึกลงไปหัวใจและ
ความทรงจำของเรา...

การที่เราเลือกที่จะอยู่กับปัจจุบัน และมองไปในอนาคตเท่านั้น
อาจจะเป็นไปได้ว่า จริงๆ แล้วเพราะเรากลัวว่าหัวใจอันบอบบางของเรา
คงไม่อาจจะแบกรับความโหยหาและอาลัยอาวรณ์ถึงพวกเขาเหล่านั้นได้
กระมัง...?

อิศเรศ ทองปัสโนว์

บทละครฉากไม้หวนคืน

สารบัญ

บทนำ	11
บทที่ 1 กลาสเบียร์ด (I) วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~	19
บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~	59
Interlude	81
บทที่ 3 กลาสเบียร์ด (II) วันที่ 21 มกราคม 1984 08:00~	87
บทที่ 4 ทาวเวอร์ (II) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:40~	111
บทที่ 5 กลาสเบียร์ด (III) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:40~	129
บทที่ 6 ทาวเวอร์ (III) วันที่ 21 มกราคม 1984 10:01~	147
บทที่ 7 กลาสเบียร์ด (IV) วันที่ 21 มกราคม 1984 10:00~	155
บทที่ 8 ทาวเวอร์ (IV) วันที่ 21 มกราคม 1984 11:00~	168
บทที่ 9 กลาสเบียร์ด (V) วันที่ 21 มกราคม 1984 10:40~	186
บทที่ 10 ทาวเวอร์ (V) วันที่ 21 มกราคม 1984 11:40~	208
บทที่ 11 กลาสเบียร์ด (VI) วันที่ 26 มกราคม 1984 14:10~	268
บทส่งท้าย	288

グラスバードは還らない

บทนำ

โลกภายนอกที่เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรกช่างเจิดจ้าและวุ่นวายจอแจ

เบื้องหน้าเด็กหญิงมีผู้คนมากมายที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเดินสวนกันไปมา บ้างก็ส่งสายตามารวกับกำลังมองดูสิ่งแปลกประหลาด พอเธอชะงักเท่า คนร่างใหญ่ ซึ่งมาอยู่ที่หลังว่าเป็น “รปภ.” ส่งเสียงเรียกมา

“แม่หนู ทำอะไรอยู่ตรงนั้นนะ”

เสียงหัวใหญ่ เด็กหญิงลนลานวิ่งหนีไปจากที่แห่งนั้น

เธอวิ่งไปไม่นานนัก ก็มาถึงลานโล่งเงียบสงบ

พื้นดินปูแผ่นหินสีเหลี่ยมราบเรียบ แวดล้อมด้วยแมกไม้เขียวชอุ่ม ถัดจากหญ้าไม้ไป เป็นอาคารรูปร่างคล้ายกล่องแคบยาวหลายหลัง สูงตระหง่านสะท้อนแสงระยิบระยับ อาคารที่เคยคุ้นตาเมื่อมองผ่านหน้าต่าง ตอนนี้ดูราวกับเป็นสิ่งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

ที่นี้ที่ไหนกันนะ

กว้างกว่าห้องที่ตัวเองเคยหลับนอน กว้างกว่าห้องที่เคยกินข้าวกัน ทั้งครอบครัวมากมายนัก เมื่อเงยหน้าขึ้นไป สิ่งที่มองเห็นไม่ใช่เพดานห้อง แต่เป็นท้องฟ้าสีครามสูงลิบลิว และเมฆขาวเลื่อนไหลไปช้าๆ ลมพัดใบไม้ส่ายไหว สายลมลึบไล้แก้มและเส้นผมของเธอ

พอเลื่อนสายตาลงมา ด้านหน้าแมกไม้ที่แวดล้อมลานโล่ง มีเก้าอี้ยาวสีน้ำตาลไหม้ ซึ่งมาอยู่ที่หลังว่าเรียกว่า “ม้านั่ง” วางอยู่

ตรงกลางของม้านั่ง มีร่างคนดำๆ นั่งอยู่

ดูเหมือนจะเป็น ผู้ชายร่างใหญ่

สวมชุดดำสนิท สองมือประสานกันหลวมๆ ที่ท้อง เอนหลังกับพนัก
ม้านั่ง เหนงหน้าเหม่อมองท้องฟ้า ไม่รู้อายุแน่ชัด คนที่ตัวสูงกว่าตนดูเป็น
ผู้ใหญ่ไปหมด

ไม่มีใครอื่นอยู่อีก

แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับสถานที่เมื่อคืนนี้ ไม่มีคนสัญจรไปมา ไม่ได้ยิน
เสียงคุยจ้อกแจ้กหนวกหู ที่มุมหนึ่งของลานกว้างเงียบสงบ เขาควรจะเรียก
แบบนี้หรือเปล่านะ นั่งจ่อมราวกับตุ๊กตาหินตกแต่งสวน

เด็กหญิงเดินเข้าไปหาชายผู้นั้น

ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ทั้งที่กลัวคนตัวโตซึ่งเพิ่งเจอมา แต่ตอนนี้กลับ
ไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นต่อชายที่อยู่เบื้องหน้าเลยแม้แต่น้อย

ชายคนนั้นหันมาหา

จ้องมองเด็กหญิงอยู่ชั่วครู่ แล้วถามว่า มีอะไรหรือ

น้ำเสียงเบาๆ ไม่น่ากลัวแม้แต่น้อย พอเธอไม่ตอบ เขาก็ถามซ้ำว่า
มาจากที่ไหน

เธอเหลียวกลับไป ชี้ไปจุดที่เพิ่งจะมาเมื่อคืน อากาศที่สูงที่สุด ชาย
คนนั้นพึมพำว่า งั้นรี

หลังจากนั้น การสนทนาขาดเป็นห่วงๆ ไม่ปะติดปะต่อก็ดำเนินต่อไป

พอกับแม่ละ ไม่รู้ ไม่มี

พี่ชายหรือพี่สาวละ มี

พลัดหลงกันหรือ ไม่รู้ ไม่ใช่

มาคนเดียวหรือ อ้อ

ชายผู้นั้นพูดแล้วว่า งั้นรี ให้กับคำตอบของเด็กหญิง

ช่วงเวลาไร้คำพูดผ่านเลยไป

ทำอะไรอยู่หรือ คราวนี้เด็กหญิงเป็นฝ่ายถามบ้าง

ไร้คำตอบไปชั่วครู่ ชายคนนั้นเงยหน้ามองฟ้าอีกครั้ง แล้วตอบว่า

ไม่ได้ทำอะไร แค่ฆ่าเวลาเฉยๆ แบบนี้แหละ

ไม่รู้ว่าจะถามอะไรดี เด็กหญิงจึงย้อนถามด้วยคำถามเดียวกับ
ที่ตัวเองถูกถาม

มาจากไหนหรือ จำไม่ได้ ลืมไปแล้ว

พี่สาวกับน้องสาวละ ไม่มี ครอบครัวไม่มีใครอีกแล้ว

พลัดหลงกันหรือ เปล่า ในอีกแง่อาจจะเป็นแบบนี้ก็ได้

มาคนเดียวหรือ ฮือ

ความเงียบกลับมาเยือนอีกครั้ง

ชายคนนั้นแหงนหน้ามองท้องฟ้า เด็กหญิงป็นขึ้นไปนั่งข้างชายผู้
นั้น ม้านั่งตัวใหญ่ พอนั่งลงเท้าก็ลอยฟุ้ง

เลื่อนสายตาไปมองท้องฟ้า ท้องฟ้าสีครามเว้งว่างมีเพียงเมฆลอย
เอื่อย

พอเธอเหลียวมองข้างๆ ชายผู้นั้นก็มองเธอ แล้วเงยหน้าอีกครั้ง
หลับตาลงชั่วคราว

เป็นอะไรไปนะ หรือว่าเขาองไม่เห็นสิ่งที่กำลังมองอยู่อีกต่อไป

สิ่งที่ชายผู้นั้นมองอยู่ ฉันจะมองเห็นด้วยหรือเปล่านะ เด็กหญิงเงย
หน้าอีกครั้ง แต่สิ่งที่เห็นก็มีแต่ท้องฟ้าสีครามกับเมฆสีขาว

หนังตาซึกจะหนัก เด็กหญิงหลับตาลง

...เธอลืมตาขึ้นเพราะเสียงลมพัดอื้ออึง ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็น
สีครามเข้ม

ตื่นแล้วหรือ เสียงชายผู้นั้นดังอยู่ใกล้ๆ

เธอยันตัวขึ้นอย่างงงๆ พบว่ามีวัตถุคล้ายผ้าห่มสีดำคลุมร่างอยู่ ขา
ทั้งคู่ที่เมื่อกี้ยังห้อยต่อแตง ตอนนีพาดเหยียดยาวอยู่บนม้านั่ง

ชายผู้นั้นยังนั่งอยู่ที่เดิม ร่างท่อนบนกลายเป็นสีขาว ชายผู้นั้นเอื้อม
มือมา เลิกผ้าคลุมร่างเด็กหญิงขึ้น เพียงชั่วคราว ร่างท่อนบนของชายคนนั้น

กลับไปเป็นสีดำ

รีบกลับไปจะดีกว่านะ ชายผู้นั้นบอก

ภาพพี่ชายและพี่สาวผู้ตื้นตันที่ รู้สึกแน่นในอก จะต้องกลับไปแล้ว เธอโดดจากม้านั่งลงพื้นโดยไม่ล้มคะมำ วิ่งพลางหยุดเหลียวหลังไปมอง ทุกครั้งที่หันกลับไปมอง ร่างชายผู้นั้นจะเล็กลงทุกที ในที่สุดก็หายไป ในเงาไม้ มองไม่เห็นอีกต่อไป

พอกลับถึงบ้าน พี่สาวคนโตกอดเด็กหญิงไว้ด้วยสีหน้าราวกับจะร้องไห้โฮ

กลับมาแล้วสินะ ความในใจที่ไร้คำพูดของพี่สาวสื่อผ่านสองแขนสั้นระริกซึ่งโอบรอบหลัง เด็กหญิงพึมพำ ขอโทษนะ

พี่ชายคนก่อนหน้าเด็กหญิงรำพึงด้วยสีหน้าซับซ้อน ไม่รู้ว่าโล่งใจ โกรธ หรือเศร้ากันแน่ อย่างเธอนะ ไปให้พ้นๆ เสียก็ดีแล้ว เลยถูกพี่สาวหันมาเชกหัวพร้อมกับเอ็ดว่า พุดอะไรแบบนั้นนะ

ทั้งสองทะเลาะกันอย่างเคย พี่ชายและพี่สาวคนอื่นๆ ต่างก็กินข้าวกันอยู่อย่างเพลิดเพลิน รู้สึกว่าตนได้กลับมาแล้ว

...แต่กระนั้น

ทำไมกันนะ

ทั้งที่กลับมาแล้ว แต่ทำไมความรู้สึกปวดแปลบในใจยังไม่ยอมหายไป

หลายวันให้หลัง พอเธอแหวกฝูงชนที่อึกทึกรุ่นวายไปที่ลานกว้าง ชายผู้นั้นก็นั่งอยู่ที่ม้านั่งอีกแล้ว

ดูเหมือนเขาจะจำเธอได้ ชายผู้นั้นเบิกตากว้าง พึมพำว่า เธอเองหรือ

เด็กหญิงขึ้นไปนั่งบนม้านั่งข้างชายคนนั้นเช่นเดียวกับคราวก่อน ชายคนนั้นไม่ได้พุดอะไร เพียงเหลือบมอง แล้วเงยหน้ามองฟ้าเช่นเคย

ดูอะไรอยู่นะ

เด็กหญิงคิด พอเอ่ยปากถาม ชายผู้นั้นเบนสายตากลับมาหา เงย
มองฟ้าอีกครั้งแล้วตอบคำถาม

ความทรงจำในอดีตนะ

“ความทรงจำในอดีต?”

เด็กหญิงเงยหน้าเลียนแบบเขาบ้าง แต่สิ่งที่เห็นมีแค่ท้องฟ้าสีคราม
และหมู่เมฆเช่นเดียวกับครั้งก่อน คนอื่นน่าจะมองไม่เห็นหรอก ชายคนนั้นยิ้ม
อ่อนโยนที่มุมปาก

แม้จะเป็นรอยยิ้มเปลี่ยวเหงา แต่เด็กหญิงดีใจนิดๆ ที่ได้เห็นรอยยิ้ม
ของเขาเป็นครั้งแรก

หลังจากนั้น การไปนั่งเคียงข้างชายผู้นั้นบนม้านั่งในลานกว้าง
กลายเป็นกิจวัตรประจำวันเล็กๆ ของเด็กหญิง พอเด็กหญิงไปลานกว้าง
ชายผู้นั้นก็นั่งตัวดำอยู่ตรงม้านั่งตัวเดิมเสมอ แม้บางวันจะไม่ได้มาที่
ลานกว้างเพราะกังวลสายตาคนรอบข้างบ้าง หรือมีแขกมาหาบ้าง แต่วัน
ใดที่เธอมา เขาจะอยู่ที่ม้านั่งเสมอ

วันที่เธอไม่ได้มา เขาจะมาที่นั่นด้วยหรือเปล่านะ แต่ไม่รู้จะทำไม เด็ก
หญิงจึงไม่กล้าถามเรื่องนี้

ชายผู้นั้นไม่ได้พูดอะไร

บางครั้งเขาเป็นฝ่ายถามบ้าง ว่ามีเพื่อนหรือเปล่า โรงเรียนอยู่ที่ไหน
พอเธอตอบว่า ไม่รู้หรอก ชายคนนั้นตอบกลับแค่ว่า นั่นรี เช่นเคย หลังจาก
นั้นก็ไม่ได้ถามอะไรอีก

พอนั่งบนม้านั่งไปเรื่อยๆ เธอก็เริ่มเข้าใจว่าลานกว้างนี้เป็นสถานที่
แบบไหน

ข้อแรก ที่นี้เชื่อว่าจะไม่มีการมาเสียเลย

ผู้สูงอายุกับสัตว์สี่ขาที่เรียกว่าสุนัขเดินย่ำต๊อกผ่านไปด้วยกัน บาง
ครั้งมีผู้ใหญ่ชายหญิง หอบฮักๆ วิ่งผ่านไป บางครั้งก็ปรายตามองมา แต่
ไม่มีใครตีสีหน้าแปลกๆ บางคนยิ้มแย้มโบกมือทักทายเสียด้วยซ้ำ ในเวลา

นั่น เด็กหญิงไม่รู้ว่าจะควรจะตอบรับอย่างไรดี ได้แต่ยกมือตอบแก้แค้น

ทว่าคนสัญจรไปมามีน้อยเต็มที ตั้งแต่ที่นั่งหันหน้ามองฟ้าอยู่กับ
ชายคนนั้นจนถึงเวลากลางคืน บางวันไม่มีคนผ่านมาเลยสักคนก็มี

...ทำไมกันนะ

ทั้งที่ท้องฟ้าสูงลิบลัว ลมพัดเย็นสดชื่นแบบนี้ ทำไมถึงแทบจะไม่มี
คนมา

มันเป็นสถานที่ที่ถูกลืมไถ่ละ ชายผู้นั้นตอบ

ห่างไกลจากถนนใหญ่ ละแวกนี้ไม่มีร้านค้า มีแต่คนที่บังเอิญเดิน
เล่นผ่านมาเท่านั้นแหละ ทุกคนไปสวนสาธารณะกว้างๆ ที่อยู่ติดถนนใหญ่
กันหมด

ชายผู้นั้นอธิบายเข้าใจยากจนรู้เรื่องแค่ครึ่งเดียว แต่คำว่าสถานที่ที่
ถูกลืมนั้นกลับค้างคาอยู่ในหัวอย่างประหลาด

งั้นหรือ...ถูกลืมนี่เอง

ฉันซึ่งอยู่ที่นี้และตัวชายคนนี้เอง ก็คงจะถูกลืมนโดยผู้คนมากมายเช่นกัน
ฉันยังมีพี่ชายพี่สาวอยู่ แต่ชายคนนี้คงจะไม่มีใครจดจำเขาได้อีกต่อ
ไปแล้ว

รู้สึกปวดแปลบในใจอีกแล้ว

ปวดหนักขึ้นมาจนแทบจะร้องให้ด้วยความอัดอั้น

เธอยังคงนั่งอยู่บนม้านั่ง แต่แอบขยับตัวเข้าไปหาชายผู้นั้นอีกนิด
เขาเบนสายตามาหา แล้วหันกลับไปมองท้องฟ้าโดยไม่พูดไม่จา

หลายวันผ่านไปเช่นนี้ จนกระทั่งวันหนึ่ง

เด็กหญิงไปลานกว้างเช่นเคย พลันเห็นสิ่งที่ไม่คุ้นตา

ใต้ม้านั่ง ช่างๆ ราชายของชายผู้นั้น มีวัตถุคล้ายตุ๊กสีดำขนาดใหญ่
วางอยู่

นั่นอะไรหรือ เด็กหญิงซ้ถาม ชายคนนั้นก้มมองที่เท้า พลังพิมพ์

ราวกับเพิ่งจะรู้ว่า อ้อ กระเป๋าเธอ

ของที่คนลืมไว้กระมัง คงจะมีใครแอบมานอนพัก แล้วลืมทิ้งเอาไว้
ลืมของไว้ในสถานที่ที่ถูกลืม มันก็น่าขันสินะ พอเธอนั่งยองลงมอง
กระเป๋า ชายผู้นั้นขยับขาออก เด็กหญิงลากกระเป๋าออกมาจากใต้ม้านั่ง
มันหนักอึ้ง ขณะที่เอื้อมไปแตะ คิดว่าจะเปิดอย่างไรดี ชายคนนั้นโผล่
ออกมาว่า อย่าดีกว่า

ไม่ควรเปิดดูข้างใน ไหนๆ จะคืนให้เจ้าของ ก็ไม่ควรไปละลาบ
ละล้วง

คืน? จะต้องทำยังไงหรือ ขณะกำลังงุนงง เขาก็บอกให้ว่า เวลา
แบบนี้ต้องเอาไปมอบให้ตำรวจ

ไม่ค่อยจะเข้าใจนักว่า “ตำรวจ” ที่ชายผู้นั้นพูดหมายถึงอะไร แต่
ถ้าเป็น “รปภ.” เธอเคยเห็นมาแล้ว เอาให้คนคนนั้นก็คงจะได้ละมั้ง

เด็กหญิงอุ้มกระเป๋าด้วยสองมือ แม้ออกจะหนักสำหรับเธอ แต่ก็พอ
จะยกไหว

ไหวไหม จะให้ช่วยหรือเปล่า

สบายมาก เด็กหญิงส่ายหน้า หันหลังให้ชายผู้นั้นแล้วออกวิ่ง
ใจจริงนั้นกังวล มีความรู้สึกว้าวถ้าชายคนนี้จะผลจากม้านั่งนั้นไปเมื่อไหร่
เขาจะไม่ใส่ใจตัวเขาอีกต่อไป

รู้สึกว้าวในกระเป๋าที่มีบางสิ่งเป็นตุ่นๆ ส่งเสียงพิลึกเบาๆ อยากจะแอบ
เปิดดูข้างใน แต่พอนึกถึงคำพูดของชายคนนั้น เธอก็ขมใจไว้

รีบมองหา “รปภ.” แล้วเอาไปส่งให้ ทำแบบนี้แล้ว มันจะได้
ไม่เป็นของที่ถูกลืมอีกต่อไป

ถ้าของที่ถูกลืม ไม่ถูกลืมอีกต่อไปละก็ สักวันชายคนนั้นอาจจะเป็น
คนที่ไม่ถูกลืมอีกก็ได้

เธอผ่านเส้นทางที่ผ่านเป็นประจำออกไปยังสถานที่จวบจนเหนื่อยแห่ง
นั้น มองหา “รปภ.” ในคลื่นฝูงชน

...เจอแล้ว

เลยฝูงชนที่เดินสวนกันไปมา เหมือนเห็นเงาอยู่แวบๆ
ขณะที่เด็กหญิงก้าวเท้าออกไปนั้น

เสียงกริกเบาๆ ดังออกมาจากกระเป๋า แสงเจิดจ้าสว่างวาบ

✱

เสียงระเบิดดังกึกก้อง

ตามมาด้วยเสียงกระจกหน้าต่างแตก เสียงกรีดร้องและเสียงแผดร้อง
ควันดำทะมึนพวยพุ่งขึ้นเบื้องหลังหมู่ไม้แฉดล้อมลานกว้าง
เสียงไซเรนดังกังวาน เขาผู้ดูถูกจากม้านั่ง จ้องมองควันสีดำ

เร่งฝีเท้าไปจากลานกว้างแห่งนั้น

บทที่ 1 กลาสเบิร์ก (I)

วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~

“นวัตกรรมก่อนหน้านี้ ‘SGMN05’ กระจกปรับเปลี่ยนดัชนีหักเหมีคุณสมบัติพิเศษด้านฟังก์ชันที่เหนือกว่าผลิตภัณฑ์ของบริษัทอื่นๆ อย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการทำให้ ‘ค่าดัชนีหักเหแสงติดลบ’ ความกว้างในการรับส่งข้อมูลด้วยยูนิตเดียว ฯลฯ แต่ก็น่าเสียดายที่การพัฒนาไปเป็นผลิตภัณฑ์ถึงมือลูกค้ายังไม่เป็นไปอย่างที่คิดครับ”

ทราวิส ไวน์เบิร์กฟังธงด้วยเสียงที่ตัวเองก็รู้ว่าออกจะต่ำกว่าปกติ พยายามตั้งใจเล่าไม่ให้เกิดความรู้สึกราวกับว่ากำลังพูดแก้ตัว แต่ก็กระวังไม่ให้เกิดเฉยเมยเหมือนกำลังพูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง ขณะที่เค้นความรู้สึกสำนึกเสียใจออกมาในบางจุด แม้ตอนนั้นตนจะเป็นผู้จัดการฝ่ายของบริษัทขนาดใหญ่แล้วก็ตาม แต่การจะกะความรู้สึกเช่นนี้ออกมาให้กำลังพอดีไม่ใช่เรื่องง่าย

“ข้อหนึ่งคือ ผลกระทบจากอุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้ตัวอย่างสินค้าที่จะส่งให้ลูกค้าต้องล่าช้าออกไป ฝ่ายขายรายงานมาว่า ในระหว่างนั้น บริษัทอื่นๆ ได้เสนอผลิตภัณฑ์ทำจากวัสดุที่ไม่ใช่กระจกและประสิทธิภาพด้อยกว่า ในราคาที่ถูกกว่ามากให้แก่ยูสเซอร์แต่ละราย

สาเหตุประการหนึ่งในขณะนี้คือ คุณสมบัติการ ‘ปรับเปลี่ยนค่าดัชนีหักเห’ ไม่จำเป็นว่าจะต้องเข้ากับความต้องการของลูกค้าในปัจจุบันเสมอไป แม้ประสิทธิภาพจะสูงก็จริง แต่สถานการณ์ที่จะใช้ฟังก์ชันนั้นให้เกิดประโยชน์ยังมีไม่มาก อย่างน้อยก็ในขณะนี้ ก็คงจะประมาณนี้แหละครับ”

“เรื่องแบบนี้มันก็มีบ่อยๆ นะ”

ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ดส่งสายตาเย็นชามาให้ “สินค้าที่อ้างว่าประสิทธิภาพสูง จะถูกแทนที่ด้วยสินค้าด้อยกว่า แต่ราคาถูกกว่านะ”

ดวงตาสีเทา ผมขาวเถิกสูง ร่างใหญ่ห่อหุ้มด้วยกล้ามเนื้อและไขมัน ให้ความรู้สึกกดดันสมกับที่ได้ฉายาว่าราชาแห่งอสังหาริมทรัพย์

ทราวิสใจแป้ว แต่น่าจะไม่แสดงออกมาทางสีหน้าได้ทันหูดหวิด ทว่าประสาทเขาไม่ได้แข็งพอที่จะเฉยเมยกับวาทะจากผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน แถมยังเป็นระดับประธานกรรมการบริษัทได้

ฮิวจ์สวมเสื้อไนต์กาวนเพียงตัวเดียว ร่างยักษ์นั่งอยู่บนโซฟาหรู ควงแก้วไวน์ไปมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ

การแต่งกายไม่ได้อยู่ในสภาพของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องฟังรายงานจากลูกน้อง หน้าข้างสถานທີ່ซึ่งพวกทราวิสอยู่กันในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ไม่อาจพูดได้ว่าเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การรายงานผลสรุปของฝ่ายวิจัย

ห้องกว้างๆ ปูพรมขนยาว ตู้เย็น ชั้นวางภาชนะรับประทานอาหาร และนาฬิกาโบราณสีทองวางชิดผนัง โต๊ะเตี้ยหินอ่อนตั้งอยู่กลางห้อง บนโต๊ะมีขวดไวน์ราคาแพงที่น่าจะผลิตในประเทศ F วางอยู่ทางขวามือของฮิวจ์

ห้องนั่งเล่นของมหาเศรษฐีดูจากพวด ยังถือว่าเรียบไปเสียด้วยซ้ำ สำหรับจะเป็นคฤหาสน์ของฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด ผู้นี้

สิ่งที่แผ่กว้างอยู่นอกหน้าต่างต่าง คือแสงไฟจากหน้าต่างและป้ายนิออนระยิบระยับราวกับเหล่าดวงดาว เป็นภาพท้องฟ้าราตรีที่เรียกได้ว่าเป็นความงามระดับล้านดอลลาร์ซึ่งหาไม่ได้ง่ายๆ ในประเทศ U

มันคือชั้นสูงสุดของตึกกระฟ้า “แชนด์ฟอร์ด ทาวเวอร์” แห่งนคร M มลรัฐ NY ในวันที่ 20 ธันวาคม ปี 1983

อาคารแห่งนี้ถูกเปิดใช้เมื่อราวหนึ่งปีก่อน เป็นที่อยู่ใหม่ล่าสุดของฮิวจ์ ชั้นสูงสุดของตึก 72 ชั้นแห่งนี้ เป็นที่อยู่ของฮิวจ์และครอบครัว และตำแหน่งที่ทราวิสยืนอยู่ คือห้องที่ออกจะกว้างขวางเอากการหากจะเรียกว่า

ห้องนั่งเล่น

ฮิวจ์ควงแก้วไวน์พลาซงพูดต่อด้วยเสียงแหบห้าวเป็นเอกลักษณ์

“พลังการขายของสินค้าน่ะ อยู่กันคนละมิติกับพลังทางเทคนิค พวกช่างเทคนิคอย่างพวกนายชอบคิดว่าถ้าประสิทธิภาพดี ลูกค้าก็จะแห่ตามกันมาเอง นำเสียดายที่มันก็เป็นแค่ความหลงตัวเอง”

หางตาชาวทราวีสเหลือบเห็นแจ๊ค คาทรัล สีหน้าตึงเล็กน้อย

ชายผมหยิกสีน้ำตาลเข้ม ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเช่นกัน หน้าอ่อนราวกับเด็กนักเรียนเมื่อเทียบกับวัยสามสิบ ซึ่งเจ้าตัวก็ดูเหมือนจะตระหนักเรื่องนั้นดี หมู่นี้เลยเริ่มที่จะสวมแว่นกรอบดำบางๆ แต่ก็ไม่ถึงกับออกปากชมได้ว่าดูดี

ขอรับรองละ อย่าระเบิดอารมณ์ออกมาเชียวนะ ทราวีสส่งกระแสบจิตไปยังลูกน้องวัยหนุ่ม พยายามระงับจิตใจ ค้อมศีรษะให้ฮิวจ์แล้วบอกว่า “รับทราบครับ”

“เราตระหนักในความผิดพลาด และกลับไปทบทวนโครงการในครั้งนี้อย่างถี่ถ้วน แจกจ่ายแบบสอบถามให้ลูกค้า วิเคราะห์ความต้องการ เพื่อให้ได้ข้อมูลโดยละเอียดของวัตถุประสงค์อย่างอื่น และสิ่งที่ได้มานั้นไม่ใช่เรื่อง ‘ดีซันท์กัเห’ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงตัวแปรของ ‘ค่าการส่งผ่านแสง’ แทน”

“เปลี่ยนค่าตัวแปรนั้นรี ไม่เอาไหนเสียเลย”

น้ำเสียงฮิวจ์เจือความประชดประชัน แจ๊คทำหน้าบึ้ง ยกสะโพกขึ้นแต่แล้ว

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ ท่านประธาน”

ชายหนุ่มที่นั่งขวาบทราวีสอยู่ฝั่งตรงข้ามกับแจ๊ค เอียน กัลเบรธ ลุกขึ้นขัดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ผมทองพลิวไหว ผุดรอยยิ้มที่มุมปาก ดวงตาสีฟ้าดงามเบนไปหาฮิวจ์ แม้จะเผชิญหน้ากับมหาเศรษฐีผู้คร่ำหวอดเป็นตำนานในวงการธุรกิจ

หนุ่มผู้นี้ก็ไม่มีท่าทีประหวั่นแม้แต่น้อย

“ในทางฟิสิกส์ทัศนศาสตร์¹ ดัชนีหักเห² และค่าการส่งผ่านแสง³ เป็นแนวคิดที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยในรายละเอียด

ดัชนีหักเหเป็นการเปรียบเทียบความเร็วแสงขณะเดินทางผ่านวัตถุ เมื่อเทียบกับการเดินทางผ่านสุญญากาศ นั่นก็คือค่าคงที่ที่เกี่ยวข้องกับ ‘ความเร็ว’

ส่วนค่าการส่งผ่านแสงมีความหมายตามตัวอักษร เป็นอัตราส่วนว่า คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าจะสามารถผ่านได้แค่ไหนโดยไม่ถูกสะท้อนหรือถูกดูดกลืน ซึ่งนี่ก็คือค่าคงที่ที่เกี่ยวข้องกับ ‘การสะท้อน’ และ ‘การดูดกลืน’ นะครับ มันมีจุดร่วมกันตรงที่เป็นค่าคงที่ที่เกี่ยวข้องกับการทำปฏิกิริยาระหว่างกันของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ากับวัตถุ ในสูตรคณิตศาสตร์จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกัน อย่างไรก็ตาม การคิดว่าดัชนีหักเหกับค่าการส่งผ่านแสงเป็นสิ่งเดียวกันนั้น ก็ไม่ต่างจากการเอาเบสบอลไปปนกับเทนนิสเพราะเห็นว่ามันเป็นกีฬาที่ตีลูกบอลเหมือนๆ กันนั่นแหละครับ สำหรับคนที่ไม่คุ้นกับกีฬาที่อาจจะมองดูว่าไม่ว่าจะเป็นอย่างอื่นไหนก็เหมือนๆ กัน”

ทราวิสเหงื่อแตก ต่อให้เผชิญหน้ากับประธานบริษัทในแวดวงวิทยาศาสตร์ ชายคนนี้ก็กล้าพูดเป็นนัยอย่างหน้าตาเฉยว่า “นายนะไม่ได้รู้เรื่องวิทยาศาสตร์หรอกนะ”

แต่เขาก็ไม่ได้ห้ามปราม เอียนเป็นนักวิจัยสังกัดมหาวิทยาลัย ไม่ได้เป็นลูกน้องของทราวิส และเดิมที่เขาก็ไม่ใช่คนที่จะรับฟังคำเตือนของใคร

¹ ฟิสิกส์ทัศนศาสตร์ (Optical Physics) : สาขาหนึ่งของวิชาฟิสิกส์ที่ว่าด้วยพฤติกรรมและคุณสมบัติของแสง

² ดัชนีหักเห (Refractive Index) : ขณะที่แสงเดินทางในตัวกลางต่างชนิดกัน อัตราความเร็วของมันจะเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดการหักเหแสง ดัชนีหักเห คืออัตราส่วนเปรียบเทียบอัตราความเร็วของแสงในสุญญากาศและอัตราความเร็วในตัวกลางอื่น

³ ค่าการส่งผ่านแสง (Transmission) : พฤติกรรมของแสงที่เคลื่อนที่พุ่งชนตัวกลาง ก่อนจะทะลุผ่านไปอีกด้านโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงความถี่

อยู่แล้ว หลายปีที่ร่วมวิจัยกันมา ถึงทราวิสไม่อยากจะรู้ก็ต้องรู้จนได้

ส่วนฮิวจ์ไม่มีท่าทีจะอารมณ์เสีย มองเฉยด้วยท่าที่เหมือนจะนึกสนุกเสียด้วยซ้ำ

“อย่างไรก็ดี ในเมื่อแนวคิดแตกต่างกัน จึงต้องสร้างทฤษฎีในการควบคุมแยกจากกัน

อย่างที่ท่านทราบอยู่แล้ว ว่าแม้กระจกจะเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีมาตั้งแต่หลายพันปีก่อน แต่ก็เป็นสิ่งแปลกประหลาดที่จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่มีทฤษฎีพื้นฐานที่เป็นหนึ่งเดียวกัน”

“เลิกพร่ำพรรณนาได้แล้ว”

ฮิวจ์ขัดจังหวะอย่างยโส “เรื่องความหมายของศัพท์เฉพาะทางหรือทฤษฎีนั้นะ มันไกลตัวคนส่วนใหญ่ยิ่งกว่ากติกาเบสบอลเสียอีก ถ้าไม่มีประโยชน์หรือเอกลักษณ์พอที่จะให้คนงงๆ เข้าใจได้ละก็ มันก็ไม่มีความหมายอะไรต่อผู้บริโภคหรอกนะ”

เยียนขมวดคิ้ว ยกไหล่เหมือนจะพูดว่า “หมอนี่ ไม่ได้เข้าใจเอาซะเลย” ทราวิสรีบตัดบท “เอาเป็นว่า”

“เรื่องที่ท่านพูด ผมเข้าใจดีครับ ในการสำรวจความต้องการที่กล่าวถึงไปเมื่อกี้ ครั้งนี้เราได้ทบทวนขั้นตอนในการผลิตสินค้าตัวอย่างขนานใหญ่

ก่อนหน้านี้เรามุ่งหวังที่ความสมบูรณ์แบบ เลยกกลายเป็นว่าการผลิตสินค้าตัวอย่างล้ำหลังกว่าบริษัทอื่น ครั้งนี้เราคำนึงถึงในเรื่องนั้นด้วย และเน้นไปที่ความเร็วเป็นอันดับแรก แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเพิกเฉยในเรื่องประสิทธิภาพนะครับ และได้ผลิตสินค้าทดลองหมายเลขหนึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว

แจ็ค ขอสินค้าตัวอย่างด้วย”

ครับ แจ็คพยักหน้าด้วยใบหน้าเกร็งๆ ดึงกระเป๋าเดินทางขนาดเล็กมาจากข้างโซฟา ปลดล๊อคออกแล้วเปิดกระเป๋าอย่างระมัดระวัง แจ่มผา

ออกเล็กน้อยแล้วตั้ง “เนื่อโน” ออกมา วางลงบนโต๊ะหินอ่อน

เป็นแผ่นวัตถุสีเทา

ผิวหน้าเรียบลื่น ขนาดพอๆ กับสมุดโน้ตขนาดใหญ่ หนาประมาณหนึ่งเซนติเมตร ที่ขอบทั้งสี่ด้านหุ้มยางกันไฟช็อต ตรงขอบด้านสั้นสองข้างของรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ติดขั้วอิเล็กทรอนิกส์เงินเรียวยาวขนานกัน มีสายไฟต่อออกมาจากอิเล็กทรอนิกส์ เชื่อมกับกล่องใส่ถ่านไฟฉายที่มีสวิทช์อยู่

“ในสภาพที่แรงดันไฟฟ้าเป็นศูนย์ ก็จะทึบแสงอย่างที่เห็นนี้แหละครับ”

ตอนนี้แหละ

จะให้ล้มเหลวไม่ได้เด็ดขาด ทรวิวสกดสวิทช์บนกล่องที่มีถ่านบรรจุในตัว

กระดานสีเทา เปลี่ยนเป็นกระจกใสในชั่วพริบตา

โฮ่ ฮิวจ์เล็กคิ้ว

“จะโปร่งใสแบบนี้แหละครับ และถ้าตัดไฟฟ้า”

กดสวิทช์อีกครั้ง กระจกเปลี่ยนกลับเป็นสีเทา “ก็จะกลับไปเป็นกระจกสีตามเดิมครับ

แค่เดินกระแสไฟฟ้าเข้าไปก็จะเปลี่ยนให้เป็นโปร่งใสหรือทึบแสงได้ คาดว่าน่าจะพัฒนาให้สามารถใช้งานได้หลากหลาย ไม่ว่าจะใช้เป็นกระจกหน้าต่างบ้านเรือน หรือเป็นฉากกั้นห้องสำนักงาน ตู้เลี้ยงปลา หรือแม้กระทั่งในยานพาหนะ

นอกจากนี้ ลินค้ำตัวอย่างนี้เป็นสีเทาก็จริง แต่สามารถเพิ่มสีให้ดำเข้มขึ้นได้ และตอนนี้ยังมีการทดสอบกับสีแดง สีเขียว สีน้ำเงิน ซึ่งกะเอาไว้ว่าจะให้ตระเตรียมสีได้หลากหลายให้เร็วที่สุดที่จะทำได้ครับ”

“น่าสนใจ”

มุมปากอิริฉัยกัซึน

สำเร็จ ทราวิสพยายามกลั่นไม่ให้แผลอียัมที่มุมปาก

※

เพียงไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ ไม่เคยรู้เลยว่าการรอคอยให้ใครสักคนกลับมา จะชวนให้ร้อนรนได้ขนาดนี้

รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงฝีเท้า ซิซิลีเย เพยลินเงยหน้าขึ้นทันที จ้องไปที่ประตู แต่รอเท่าไรก็ไม่มีความหวังว่าเขาคนนั้นจะก้าวเข้ามา

...หรือว่าหุแว่วไปเอง

ถอนใจ เบนสายตากลับไปยังจดหมายที่วางอยู่บนตัก

เหมือนได้ยินเสียงก้อเขิน แต่จริงใจของพ่อแว่วอยู่ข้างหู มีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้างหรือเปล่า พ่อกับแม่ก็ยังสบายดี ขอบใจนะที่ส่งเงินมาให้ แต่ไม่อยากจะให้ฝัน แล้วลูกจะกลับบ้านคราวหน้าเมื่อไหร่ล่ะ

เพียงแต่ไม่เอ่ยถึงสถานการณ์ของกิจการที่บ้านเดิมเลยแม้แต่น้อย ความเกรงใจของพ่อที่ไม่อยากให้ลูกสาวเป็นห่วง กลับทำให้ซิซิลีเยปวดแปลบอยู่ในอก

เก็บจดหมายลงกระเป๋า เอนตัวลงกับพนักเก้าอี้ โซฟานั่งพักผ่อนั่งสบายไร้ที่ติสมกับเป็นของโรงแรมในย่านทรูทรา แต่กลับไม่รู้สึกรังงวดเลยสักนิดเดียว

นอกหน้าต่างคือทะเลแสงจากแสงไฟสังเคราะห์เรืองรองราวกับหว่านลูกบิดแก้วหลากสีล้วน มันคือภาพทิวทัศน์ใจกลางมหานคร NY ที่บ้านเกิดในยามค่ำคืนไม่อาจจะเทียบเทียบได้

ภาพตนเองสะท้อนอยู่กับกระจก ราวกับจะทาบทับอยู่เหนือทะเลแสงพร่างพรายนั่น

ใบหน้าเรียบๆ ไร้สิ่งที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นจุดเด่น ถ้าพูดให้แค้ก็คือ ใบหน้าแข็งขี้ม หุ่นที่ต่อให้แกล้งขมก็ยากจะเรียกว่าอวบอัดได้ แม้ตัวเองพยายามจะแต่งสวยเท่าที่พอจะทำได้ ตั้งใจจะให้เสื้อผ้าหน้าผมเข้ากัน แต่เมื่อดูสีสันโดยภาพรวมก็พูดได้แค่ว่าจัดซัด ผมสีดำยาวตรงถึงกลางหลัง กลมกลืนหายไปกับความมืด

ข้างหมอนมีนาฬิกาวางอยู่ เป็นนาฬิกาดิจิตอลใหม่เอี่ยม หน้าปัดผลึก เลททำงานด้วยแรงดันไฟฟ้าเพียงเล็กน้อย ตอนนี้น้กลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันไปแล้ว

คงเพราะเป็นวิชาเอกของตัวเองด้วยกระมัง จึงได้คาใจว่าจอผลึก เลทนั้นใช้วัสดุอะไรทำ และใช้แรงดันไฟฟ้ากี่โวลต์กันนะ

หน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาเลย 20:00 น. ตอนที่เขาคอนนั้นไปยังชั้นบนสุดของทาวเวอร์ เป็นเวลา 18:00 น. การนำเสนอองานครั้งนี้ไม่น่าจะนานหลายชั่วโมง หรือว่าจะมีการเลี้ยงอาหารด้วย คนที่เขาไปหากก็ไม่ใช่คนที่จะคำนึงถึงความสะดวกของแขก ตัวเขาเองก็บอกไว้แล้วว่าไม่รู้เหมือนกันว่าจะได้กลับเมื่อไหร่ แต่ถึงจะบอกเผื่อเอาไว้แล้วก็เถอะ

ถ้าจะกลับดึกก็น่าจะโทร.บอกกันหน่อย คิดแบบนี้ จะเอาแต่ใจตัวเองเกินไปหน่อยหรือเปล่านะ

ขณะนั้นเอง เสียงกริ่งเรียกดังขึ้น

ไม่ได้หูแว่วไปเอง มีเสียงดังผ่านอินเตอร์โฟนมาว่า “ชิชิเสีย นี่ผมเอง”
“เอียน!”

เธอรุ่งไปที่ประตู เอียนไขกุญแจเปิดประตูเข้ามา หนุ่มคนรักที่อยู่ตรงทางเดินหักท่าย กลับมาแล้วจะ พร้อมบุตรรอยยิ้มบริสุทธิ์ให้เช่นเคย

“แหม แยะซะมัด กำหนดการของคุณแฮนด์ฟอร์ดซึก้าไปหรืออะไรนี่แหละ กว่าจะสตาร์ทได้ก็เลยซ้าไปเป็นชั่วโมง”

มือของเอียนโอบรอบเอวชิชิเสีย ซึ่งปล่อยให้เขาดึงตัวเข้าไปหา รับจุมพิตจากริมฝีปากเขา

“...ยังไม่ได้ปิดประตูเลย”

คบกันมาหลายปีแล้วก็จริง แต่ยังคงเลและขวยเขินกับพฤติกรรมแบบนี่ เอียนยังคงยิ้ม ปิดประตูตามหลัง

“ก็ปล่อยให้เธอเหงານี่นา เลยต้องขอโทษกันหน่อย”

คำหวานๆ ชวนให้เซ็ดฟันนี้ก็เหมือนกัน แต่น่าแปลกที่ตัวเองไม่ได้รู้สึกผิดแปลกเวลาที่เขาพูดออกมา กลับรู้สึกยินดีที่อุตสาหกรรมตัวเองต้องห่างวอยู่ในโรงแรมคนเดียว ซิซิลีแอบบิหน้าลงกับอกของเอียน

ทว่า ความยินดีนั้นก็แค่ชั่วขณะ

“แล้ว...เป็นไงบ้าง?”

เธอเงยหน้าขึ้นถาม แนนอน ประสบความสำเร็จดี เอียนหลั่งตาให้ “การพิชิตพิชิต” โดยวารสาร N นะผ่านแล้ว เรื่องทฤษฎีสันสนุนก็ไม่มีอะไรน่ากังวล ที่เหลือเป็นคอขวดก็อยู่ที่ว่าพวกนั้นจะเป็นงานแค่ไหนแต่ดูๆ แล้วเหมือนจะไปได้สวยงามนะ”

“จริงหรือ โชคดีจัง”

ตอนที่ได้ข่าวว่าเอียนซึ่งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย M และบริษัทผู้ผลิตกระจก บริษัท SG ที่เป็นของฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ด หนึ่งในเจ้าของกิจการระดับแนวหน้าของประเทศ U มาเริ่มการวิจัยร่วมกัน เป็นช่วงที่พวกตนเพิ่งจะเริ่มคบหากัน

ตั้งแต่แรกเข้ามาวิทยาลัย เอียนก็ขึ้นชื่อในหมู่อาจารย์ว่าเป็น “ยอดอัจฉริยะ” พร้อมๆ กับที่เข้าร่วมห้องวิจัย เขาก็เร่งเผยแพร่วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการทำให้สถานะของกระจกอยู่ในภาวะเสถียรออกมาโดยไม่ขาดสาย แม้จะอายุแค่ 24 ก็ได้ตีกรีดดอกเตอร์มาครองอย่างไม่เคย

⁴ พิชิตพิชิต (Peer Review) : คือกระบวนการของวารสารวิชาการที่จะให้ผู้เชี่ยวชาญของสาขานั้นๆ เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบบทความทางวิชาการ เพื่อประเมินว่าเป็นที่ยอมรับปฏิเสธ หรือให้กลับไปแก้ไข ก่อนที่จะรับรองให้ลงพิมพ์ในวารสารนั้นได้

มีมาก่อน ชื่อของเอียน กัลเบรธก็ค่อยๆ แพร่ไปในวงการวิชาการฟิสิกส์ สถานะของแข็ง มีบริษัทผลิตกระจกทั้งในและต่างประเทศมากมายมารุมจับให้วิจัยร่วมกัน และสาเหตุที่เขาเลือกบริษัท SG ก็เพราะ “ตึกสำนักงานใหญ่นั่งตงามหรรษาที่สุด”

ชิชิเลียไม่รู้เลยว่าเอียนมีผลงานด้านการศึกษาถึงระดับนั้นจนกระทั่งเริ่มคบหากัน

แม้จะเคยได้ยินคำรำลือจากเด็กสาวรุ่นเดียวกันบ้าง และอยู่ชมรมเทนนิสเหมือนกัน แต่สำหรับชิชิเลียแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร พุดแบบนี้อาจจะดูเสียมารยาทก็ได้ เอียนก็เป็นรุ่นพี่ที่ถ้าอยู่ห่างๆ ก็คงชอบลงละมั้ง

เอียนผู้มีร่างสูงโปร่ง หน้าตาคมสันได้รูปกว่าคนทั่วไป นิสัยร่าเริง ในชมรมก็เป็นคนที่อดใจไม่ให้มองไม่ได้ แต่พอเป็นเรื่องรักๆ ใครๆ แล้วละก็น่าแปลกที่ไม่เคยได้ยินว่าจะมีเรื่องอะไรที่ชวนให้ใจเต้นเลย

“เขาก็ใช้ว่าจะเลวร้ายอะไรหรอกนะ หัวดี แถมยังเท่ แต่ทำตัวยังกับเป็นเด็กอมมือไปหน่อยนะ”

นั่นเป็นเสียงวิจารณ์ของนักศึกษาหญิงในชมรมต่อเอียน

นิสัยของเอียนก็ไม่เคยเปลี่ยนมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว ถ้าพุดให้ตีก็คือเป็นคนไม่มีหน้ามีหลัง แต่ถ้าพุดให้เสียก็คือคิดอะไรก็โพล่งออกมาแบบนั้น ทั้งท่าทางและคำพุด โนแ่งของความสามารถในฐานะนักวิจัยไม่มีอะไรให้ขบขันแม้แต่นิดเดียว และยิ่งด้วยเหตุนี้ด้วยแล้ว เลยดูเหมือนจะทำให้ผู้ร่วมวิจัยต้องเสียความรู้สึกกันไปหลายต่อหลายหนแล้ว

ตอนถูกเชิญไปงานปาร์ตี้กระชับมิตรของสมาชิกกลุ่มวิจัยร่วม คนที่ดูเหมือนจะเป็นผู้รับผิดชอบงานชื่อทราวิส ไวน์เบิร์ก ก็เคยบ่นเรื่องนั้นมาให้เข้าหู แม้เขาจะไม่ได้แสดงท่าทีตำหนิชิชิเลียก็จริง แต่ก็เกรงใจอยู่ดี

ดังนั้นในครั้งนี่เลยอดไม่ได้ที่จะกังวลว่าเอียนจะไปทำให้ฝ่ายโน้นขัดเคืองหรือเปล่า

“เป็นอะไรไป?”

“เอ๋?”

ดูเหมือนจะผลลคิดเรื่อยเปื่อยโดยไม่รู้ตัว “เป็นอะไรไป หมายถึง”

“ก็เธอไม่เห็นจะดีใจเท่าไรเลย”

บางสิ่งเย็นเฉียบผ่านหัวใจ ชิชิเลียปั่นยิ้มพลางสายหน้า

“เปล่านี เพียงแต่...ครั้งนี้ก็แค่ได้รับอนุมัติให้วิจัยต่อเท่านั้นไม่ใช่หรือ? เลยผลลคิดว่าจะโดนยกเลิกเอากลางคันแบบกระจกปรับเปลี่ยนดัชนีหักเหคราวที่แล้วหรือเปล่า”

ชิชิเลียเองก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ระดับปลายแถวที่เคยอยู่ในหลักสูตรชั้นปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยวิศวกรรม M แม้จะอยู่กับคนละแผนกวิชา กับเอียน แต่เธอก็รู้อยู่เต็มอกว่าระหว่างความสำเร็จของการวิจัยในระดับห้องทดลองกับการปรับใช้งานจริงในสังคม มีกำแพงสูงลิ่วขวางกั้นอยู่ตัวอย่างแบบ “อุทลสมสุญญากาศ” ที่กลายเป็นนวัตกรรมใหม่ซึ่งกลายเป็นรากฐานของการพัฒนาเจลลี่ฟิช (โพลีมยานที่ใช้ถุงอากาศ) ได้รับการยกย่องว่า “ก่อให้เกิดการปฏิวัติวิศวกรรมอากาศยาน” เป็นเพียงแค่กระพิกเดียวของ “ผลลการวิจัย” นับไม่ถ้วนที่เกิดขึ้นทุกวันในทุกมุมโลก

“โง่จริง”

เอียนลูบผมชิชิเลีย “สำหรับฉันแล้วถือว่าประสบความสำเร็จแล้วนะ ทฤษฎีก็ไม่มีข้อบกพร่องแม้แต่ข้อเดียว แถมยังสร้างผลงานตัวอย่างมาพิสูจน์ได้จริง ส่วนจะใช้เป็นสินค้าได้หรือเปล่านั้นเป็นเรื่องที่บริษัท SG ควรจะไปคิดกันเอง ไม่ใช่เรื่องที่พวกเราจะไปกลุ้มใจแทน เพราะเดิมทีในการวิจัยร่วม เราก็แบ่งหน้าที่กันมาตั้งแต่ต้นแล้ว”

ก่อนหน้านีเธอเคยถามคนรักว่าอุตสาห์สร้างผลงานที่ยอดเยี่ยมขนาดนี้ได้ทั้งที ไม่เจ็บใจบ้างหรือที่มันจบลงโดยไม่ได้ออกมาสู่โลกภายนอก เจ็บใจหรือ? เจ็บใจทำไม?

เอียนตอบอย่างงุนงงจากใจจริง หน้าทีของนักวิจัยก็คือการวิจัย ไม่ใช่การขายของ เรื่องแบบนี้ปล่อยให้คนอื่นไปทำแทนก็พอแล้ว นั่น

แหละคือทฤษฎีโปรดของเอียนละ

ตอนนี้ก็เหมือนกัน รอยยิ้มของเอียนไม่มีความมีดมนเลย

“การนำเสนองานวันนี้ก็เหมือนกัน ทราวิสกับแจ๊คจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ละ แต่สุดท้ายคุณแซนด์ฟอร์ดก็ดูท่าจะอารมณ์ดี เรียกว่าโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง”

“ได้ไง พุดอะไรแบบนั้น”

ซิชิลียิ้ม

แม้จะยิ้ม แต่ความเจ็บปวดก็แล่นลึกในอก รวากับถูกเจาะด้วยส่วาน

※

“ท่านประธาน ขอขอบคุณอีกครั้งครับ ที่วันนี้กรุณาสละเวลาให้”

แซนด์ฟอร์ดรับการโค้งขอบขอบคุณของทราวิสด้วยท่าที่สบายๆ

“ก็นายอุตสาห์ผลิตตัวอย่างขึ้นมาได้เร็วกว่าที่คาดเอาไว้สินะ ถือว่าแทนคำขอบใจก็แล้วกัน แต่อย่าเข้าใจผิดละ งานของนายคือการสร้างสินค้าขายดีผลิตปริมาณมาก ไม่ใช่การเป็นเพื่อนเล่นกับนักวิจัยอ่อนโลก”

“ผมทราบครับ”

ทราวิสตอบด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง ผมที่หัวไว้อย่างเรียบร้อยตำขลับไม่มีหงอกแซมแม้แต่เส้นเดียว ไม่รู้ว่าเป็นสีผมเดิมหรือย้อมผม มองจากชุดสูทก็เห็นแล้วว่าร่างกายถูกรีดไขมันส่วนเกินออกไป ต่างจากตนเองอายุนั้นได้ยีนว่า 44 ปี แต่ดูภายนอกแล้วยังดูหนุ่มกว่านั้นเป็นสิบปี

จะว่าไปดูแล้วก็ออกจะขาดความน่าเกรงขามในฐานะหัวหน้าฝ่ายของบริษัทระดับแนวหน้าไปหน่อย ตอนนี้แม้เจ้าตัวพยายามจะจับสีหน้าให้เรียบเฉย แต่ก็สังเกตเห็นได้ไม่ยากว่าแอบเหงื่อตก

ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ห้องอาหารของบ้านใหม่บนชั้นสูงสุดของแซนด์ฟอร์ด ทาวเวอร์

พอย้ายมาจากห้องนั่งเล่นที่นำเสนองานกัน ฮิวจ์ก็เชิญทราวิสให้

รับประทานอาหารด้วย เพราะรู้ว่าการให้ลิ้มชิม “ประสบการณ์ที่ถูกต้องปฏิบัติ เป็นพิเศษ” ในระดับที่กำลังพอดีนั้น จะช่วยเพิ่มความจงรักภักดีให้กับ ลูกน้อง แต่วิธีนี้จะใช้ได้กับระดับบริหารเท่านั้น สำหรับคนระดับปลายแถว นั้นรังแต่จะทำให้พอดีไปเปล่าๆ

ดังนั้นคนที่นั่งอยู่ต่อหน้าฮิวจ์ในตอนนี่จึงมีเพียงทราวิส ส่วนอีกสอง คน เอียนกับแจ็ค หลังจากนำเสนองานจบก็ให้กลับไปได้แล้ว คนที่อยู่ใน ห้องอาหารมีเพียงฮิวจ์กับทราวิส และแม่บ้านคนเดียวที่คอยยืนรอรับใช้ เยื้องๆ ไปทางด้านหลัง

ไม่เห็นโรน่า ไม่รู้ว่าออกไปเดินเล่นหรือเปล่า พอนึกถึงลูกสาวคนเดียวที่ภรรยาผู้ล่วงลับทิ้งไว้ ความรู้สึกขมขื่นก็แผ่ซ่านในปากของฮิวจ์

อิสซาเบลล่า ฮิวจ์คุยกับภรรยาภายในหัว

เด็กคนนั้นเหมือนเธอไม่มีผิด น่ารักราวกับแมว ไร้เดียงสาวราวกับลูกสุนัข แต่หมูนี่ฉันไม่รู้แล้วว่าเด็กคนนั้นคิดอะไรอยู่

แม้รูปร่างหน้าตาจะคล้ายกันเพียงไร แต่ลูกสาวกับภรณาก็เป็นคนละคนกัน ความรักต่อลูกสาวกับความรักต่อภรรยาไม่ใช่สิ่งที่จะแลกเปลี่ยนทดแทนกันได้ และไม่มีหลักประกันว่าตนจะได้รับความรักตอบแทน จากลูกสาว

เคยหวังกันไว้สองคนกับภรรยาเหมือนกันว่าจะมีลูกกันอีกหลายๆ คน อาจจะช่วยคลายเหงาได้บ้าง แต่เธอก็มาด่วนจากโลกนี้ไปเสียก่อน และเขาก็ไม่มีความคิดที่จะหาหญิงคนใหม่มาเป็นภรรยาด้วย แน่แน่นอนว่า ฮิวจ์ไม่ได้ปฏิเสธความสัมพันธ์กับสตรีไปโดยสิ้นเชิง แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร จึงได้รู้สึกถึงเจียมความคิดที่จะมีลูกกับคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาอย่างรุนแรง

ไม่ว่าจะเป็นความมั่งคั่งจากการเป็นราชาอสังหาริมทรัพย์ หรือของที่แอบสะสมไว้ แม้แต่พวกนกเหล่านั้น แม้จะช่วยสนองตอบความโลภได้ แต่ก็ไม่มีความคิดที่จะเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปในตัวใจได้

เขายกไวน์ขึ้นจิบ แล้ววางแก้วที่วางเปล่าบนโต๊ะ แม่บ้าน พาเมล่า เอลิสัน สวมชุดผ้ากันเปื้อน ก้าวออกมา รินไวน์ลงในแก้ว

เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาดี ไม่ต้องคอยจู้จี้ก็สนองความต้องการของเจ้านายได้อย่างเหมาะสม หลังจั่งเธอมาทดแทนแม่บ้านคนเก่าได้สองปี ไม่ว่าแม่บ้านที่เคยจ้างไว้ในอดีตหรือเลขานุการ ก็ไม่มีใครรู้ใจเขาได้เท่าพาเมล่า

ผมยารสีทองแดง มุ่นเป็นมวยไว้ที่หลังศีรษะ แม้จะไม่ใช่คนสวยโดดเด่น แต่หลังที่เหยียดตรง และแว่นกรอบสีเหลี่ยมให้ความรู้สึกว่าเป็นคนมีสติปัญญา ส่วนหน้าอกตูมตั้งต้นชุดแม่บ้านมีผ้ากันเปื้อน ให้ความรู้สึกขยันอย่างบอกไม่ถูก และฮิวจ์ก็รู้ว่าความขัดแย้งนี้เป็นสิ่งที่ดึงดูดสายตาผู้มองโดยเฉพาะผู้เป็นเจ้านายอยู่ไม่ขาด

อายุอานามก็คงจะสามสิบกว่านิดหน่อย เรียกว่าเป็นสาวสะพรั่ง เวลาอยู่บนเตียงคงจะคราวสะเด็ด การนึกถึงภาพร่างเปลือยของพาเมล่าที่ยังไม่มีโอกาสได้เห็นนั้น เป็นจินตนาการที่กระตุ้นอารมณ์ได้ไม่น้อยสำหรับชายวัยห้าสิบปลายๆ อย่างฮิวจ์

ยกเหล้าแก้วใหม่ขึ้นจรมิฝึกปาก แล้วนึกถึงอีกเรื่องขึ้นมาได้

“พูดถึงสินค้าตัวอย่าง แล้วเรื่อง ‘แบลงเก็ต’ ไปถึงไหนแล้ว”

“ทางโน้นครับ”

ทราวิสเบนสายตาไปยังกระเป๋าเดินทางที่วางอยู่ตรงตะแกรงริมผนัง ก่อนจะเหลือบมองพาเมล่า “...ได้ใช่ไหมครับ?”

“ไม่เป็นไร”

ความปากหนักของพาเมล่านั้นรับประกันได้ และเธอก็ผ่านการพิสูจน์จากนายประจำตัวมาแล้วว่าเป็นคนมีประวัติธรรมดาๆ ที่มาจากชนบทในรัฐ I ที่เข้ามาในมลรัฐ NY จริง

ก่อนที่ทราวิสจะทันลุกจากเก้าอี้ พาเมล่าเดินไปที่ริมผนัง หิ้วกระเป๋าเดินทางกลับมา ปลดล็อกแล้วล้วงสิ่งนั้นออกมา

เสียงอุทานอย่างนี้ไม่ถึงหลุตรอดออกมา

“อาศัยทฤษฎีของศ.กัลเบรธเป็นพื้นฐาน และขอความเห็นจากที่ปรึกษา เพื่อนๆในการผลิตก็ยังคงเข้มงวดอย่างเคย และกว่าจะแอบเดินเครื่องจักรเป็นการลับได้ก็เหนื่อยสายตัวแทบขาดเลยครับ”

“ประสิทธิภาพล่ะ”

ถามโดยไม่สนใจกับคำพูดถึงความเหนื่อยยากของลูกน้อง ทราวิสตอบ “ไม่มีปัญหาครับ”

“เป้าหมายด้านประสิทธิภาพนั้นเคลียร์ได้หมดแล้วครับ ก็คงมีความเป็นไปได้พอที่จะขายให้กับทางกองทัพ ปัญหาก็อยู่ที่การผลิตปริมาณมากนี่แหละครับ”

“กระจกแผ่นสำหรับประชาชนทั่วไปใช้กับได้นี่นะ ธรรมชาติของลูกค้าหรือตลาดมันต่างกันเป็นคนละเรื่อง ช่วงที่ประเทศศัตรูกำลังอาละวาดอยู่ที่อึกฟากมหาสมุทรแบบนี้ ทางกองทัพคงไม่ซีเหี้ยมเงินทองหรอกว่าแต่ทั้งนอกในบริษัทนอกจากนายแล้วมีใครรู้เรื่องนี้อีกบ้าง?”

“มีแค่แจ๊คครับ และด้วยกลยุทธ์ด้านสิทธิบัตร เราเลยไม่ต้องแจ้งรายละเอียดต่อทั้งศ.กัลเบรธ ทั้งที่ปรึกษา”

เก่งกว่าที่คิด ฮิวจ์สั่งให้พามาเล่าเอาของสิ่งนั้นไปเก็บในตู้นิรภัยแล้วเริ่มรับประทานอาหารต่อ

ระหว่างรับประทานอาหาร ทราวิสรักษาสีหน้าเป็นปกติแต่ต้นจนจบ แต่หลังจากเหล้าผ่านลำคอไปราวสองแก้ว ก็เริ่มจะพูดจ้อกว่าเดิม เจ้าตัวคงจะคิดเรื่องส่งลูกสาวคนโตไปเข้าโรงเรียนมัธยมต้นเอกชนอยู่ ดูทรงแล้วจะสร้างครอบครัวที่สมบูรณ์พูนสุขได้พอสมควร การเก็บข้อมูลส่วนตัวของลูกน้อง ก็เป็นงานสำคัญของหัวหน้าองค์กรเช่นกัน

รับประทานอาหารเสร็จ และพามาเล่าเก็บโต๊ะไปแล้วสักพัก ทราวิสก็เอ่ยเสียบๆ เคียงๆ ขึ้นมา

“ว่าแต่ ท่านประธานครับ พอตีผมได้ฟังมาจากผู้บริหารของบริษัทลูกค้า ว่าที่บ้านท่านประธาน เลี้ยงสิ่งมีชีวิตหายากสุดๆ ไว้อยู่จริงหรือเปล่า

ครับ”

“...ใช่?”

ฮิวจ์เลิกคิด สีหน้าของทราวิสฉายแววลึกลับ แม้จะเพียงน้อยนิด แอบเดาะลิ้นอยู่ในใจ เดิมทีสวอนสัตว์และพฤกษศาสตร์สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องหย่อนใจให้กับตัวฮิวจ์เอง ไม่ได้สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นขี้ปากชาวบ้าน คนที่ให้คุณก็มีแต่พนักงานเมืองและนักธุรกิจระดับท็อปคลาสเท่านั้น ใครกันนะไปปากสว่าง แม้อู่ธุรกิจของบริษัท SG จะมียุ่ยนับไม่ถ้วน แต่ถ้าเป็นผู้ที่หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีติดต่อด้วยโดยตรงก็มีไม่มากนัก หลังจากนั้นต้องตกเดือนเสียหน่อยแล้ว

สังเกตลูกน้องที่อยู่เบื้องหน้าสายตาอีกครั้ง เอาละสิ จะตอบว่าอย่างไรดี

แม้ทราวิสจะมีจุดด้อยเรื่องปิดบังสิ่งที่ตัวเองคิดได้ไม่มี แต่ก็นักเป็นเรื่องที่ฮิวจ์ดูจากสายตาของตัวเอง ทั้งทำที่ในการควบคุมอารมณ์และเรื่องเทคนิคฝีมือก็ถือว่าไม่เลว แม้ว่าจะไม่ค่อยจะพอใจกับงานอยู่บ้าง แต่ถ้าไม่มีอะไรหนักหนาเกินไปแล้วละก็ ยังมีความจงรักภักดีบริษัทอยู่ ทั้งเรื่องที่เขาจะส่งลูกสาวเข้าโรงเรียนเอกชน ก็แสดงว่าไม่คิดที่จะปล่อยมือจากตำแหน่งและเงินเดือนปัจจุบัน นอกจากนี้ ฝีมือในการดำเนินการจนกระทั่งสร้างสินค้าตัวอย่างสำเร็จ ก็ถือว่ามีความสามารถเพียงพอ

ขึ้นปกปิดไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร ถ้าให้ได้เห็นความลับ อาจจะยิ่งเพิ่มความจงรักภักดีได้มากกว่า

“อยากเห็นนี่?”

ฮิวจ์โยนเหยื่อล่อ

ทราวิสเบิกตากว้าง หลังจากลึกลับอยู่นานก็พยักหน้าบอกว่า ถ้าไม่รังเกียจนะครับ

ฮิวจ์ร่วมทางไปกับพามาเล่าที่ย้อนออกมาจากในครัว ทราวิสออก

จากห้องอาหารไปตามทางเดิน มองเห็นลิฟต์ที่อยู่สุดทางซ้ายมือ เป็นลิฟต์เฉพาะสำหรับครอบครัวแชนด์ฟอร์ดที่เชื่อมต่อชั้นหนึ่งกับชั้นบนสุดโดยตรง มีรูป.ก.ฝ้าที่ชั้นหนึ่งตลอด 24 ชั่วโมง บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าได้

แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรที่จะต้องลงไปโลกข้างล่าง ฮิวจ์หมุนตัวไปด้านหน้า

เบื้องหน้าสายตามีบานประตูทำด้วยไม้หนา พาเมล่าก้าวออกไป ผลักบานประตูให้เปิดออก

ตรงนั้นเป็นพื้นที่ว่างลักษณะเหมือนห้องปาร์ตี้ ตรงกลางมีโต๊ะไม้รูปวงรี วางเก้าอี้มีพนักแขนอยู่หกตัวโดยรอบ ที่ผนังด้านตรงกันข้ามมีชั้นหนังสือสูงๆ วางเรียงราย

เป็นสถานที่สำหรับเชิญแขกสำคัญมาร่วมรับประทานอาหาร แต่ในความเป็นจริงแล้วก็แค่มีเผื่อไว้ ถ้าเป็นการประชุมคนน้อยๆ อย่างการนำเสนองานเมื่อก็ ทำกันในห้องนั่งเล่นก็สบายใจกว่า แคมยังดื่มเหล้าได้ด้วย กลายเป็นว่ายังมีคนมากก็ยังไม่อยากเชิญมาที่บ้านตั้งแต่แรกแล้ว

ทว่า ก็ไม่ได้รังเกียจอะไรเป็นพิเศษ จะอย่างไรมันก็แค่การอำพรางเท่านั้น

ทุกคนเดินอ้อมโต๊ะ มาหยุดยืนที่หน้าชั้นหนังสือชั้นหนึ่ง

พาเมล่ายกมือทาบชั้นหนังสือแล้วผลัก

ชั้นหนังสือนั้นเลื่อนเข้าสู่ด้านในเงียบๆ

พาเมล่าขำเสียงด้วยหางตามองทรวิสที่เบิกตากว้าง ดึงชั้นหนังสือที่เลื่อนเข้าด้านในให้ขยับไปด้านข้าง ชั้นหนังสือนั้นเลื่อนหายไปด้านหลัง ชั้นหนังสืออีกชั้นที่อยู่ทางขวามือราวกับเกมปริศนาเลื่อนบล็อกไม้

พื้นที่ตรงนั้นเปิดว่าง ด้านในนั้นมีบานประตูเหล็กสีขาวน้ำนมอยู่

ด้านบนติดป้ายสีแดงว่า “EMERGENCY EXIT (ทางออกฉุกเฉิน)”

เป็นประตูแบบเรียบๆ ไร้รสนิยมไม่ได้เข้ากับห้องปูพรมหรูหราเอาเสียเลย

“ท่านประธาน นี่มัน?”

ทราวิสถึงกับเปล่งเสียงงงๆ ออกมาเมื่อเห็นภาพที่ราวกับหลุดมาจากฉากในนิยายนักสืบ

ฮิวจ์ไม่สนใจกับคำถามของลูกน้อง เดินเข้าไปหาประตู ขณะที่พามาเล่าถอยหลบให้

ที่ข้างประตูมีปุ่มตัวเลขฝังอยู่ ฮิวจ์พิมพ์เลขรหัสลับหลัก กดปุ่ม Enter ล็อกปลดล็อคด้วยเสียงดังหนักๆ

“จัน จะนำทางไปนะ”

ฮิวจ์ยื่นมือไปยังประตู ดึงเข้าหาตัว ทราวิสกลืนน้ำลาย ส่วนพามาเล่าทำความเข้าใจให้ที่หน้าชั้นหนังสือ

วินาทีที่ลอดประตูเข้าไป กลิ่นคาวที่ไม่เข้ากับตึกสูงในนครใหญ่เอาเสียเลยก็ลอยมาปะทะจมูก

เป็นกลิ่นเหม็นเฉพาะตัวที่ผสมผสานกันระหว่างกลิ่นสาบสัตว์และกลิ่นของเสียขั้วถ่าย ทราวิสขมวดคิ้วเล็กน้อย คงจะเป็นกลิ่นที่คนใช้ชีวิตในเมืองหรือในศูนย์วิจัยคงจะไม่เคยสัมผัสเกี่ยวข้อง แต่เพราะมีระบบปรับอากาศช่วย กลิ่นจึงไม่ถึงกับฉุนเฉียวเสียจนต้องนินวหน้า แต่ถ้าเทียบกับอากาศที่ไร่กลิ่นไร่รสเมื่อครู่ก็เห็นความแตกต่างได้ชัดเจน

แต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไร นี่เป็นชะตากรรมของคนที่เลี้ยงสัตว์ ในเมืองชนบทที่ตนเคยอยู่สมัยเด็กๆ ถ้าออกไปตามฟาร์มก็จะมีกลิ่นแบบนี้คละคลุ้งเป็นเรื่องปกติ

อีกฟากของประตูนั้นมีตสนิท ประตูที่อยู่ด้านหลังนั้นเปิดแง้มแค่พอให้เห็นผ่านได้ แสงจากห้องปาร์ตี้ส่องไปถึงแค่แทบเท้าของพวกฮิวจ์

ได้ยินเสียงร้อง มีทั้งเสียงคำรามต่ำๆ เสียงกรีดแหลมสูงๆ และเสียงเหมื่อนนกร้องเพลง

ฮิวจ์เอื้อมมือไปที่ผนัง กดสวิตช์ไฟบนเพดานสว่างพริบ รูดม่านแห่งความมืดออกไป

ทรงโปรดใส่หลายทรง วางเรียงรายอยู่ใต้แสงสลัวๆ
ในแต่ละทรงก็กำลังมีชีวิตรูปร่างพิสดารราวกับจะหลุดออกมาจาก
โลกแห่งจินตนาการเอาไว้

ตัวห้องนั้นกว้างกว่าห้องปาร์ตี้มากมายนัก
กว้างร่วมสิบกว่าเมตร ส่วนลึกลงกว่ายี่สิบเมตร ใกล้เคียง กับตอนกลาง
ห้องมีเสาต้นใหญ่อยู่หนึ่งต้น

พื้นเป็นกระเบื้องยางเรียบๆ ทั้งเสา เพดาน และผนังทั้งสี่ด้านเป็นปูน
เปลือย ถ้าดูเฉพาะการออกแบบภายในแล้วก็เป็นสถานที่ที่ดูเย็นชาราวกับ
พิพิธภัณฑ์ศิลปะที่สร้างไม่เสร็จ

ในพื้นที่ที่ดูจืดชืดเช่นนั้น มีสิ่งมีชีวิตหลากหลายสีสันรูปพรรณถูก
จัดแสดงไว้นับสิบๆ ตัว

ทรงนั้นทำด้วยกระจก แผ่นกระจกที่สูงขึ้นไปจากพื้นจนถึงเพดาน
ล้อมรอบสิ่งมีชีวิตพวกนั้นไว้ เป็นผลิตภัณฑ์สังเคราะห์พิเศษของบริษัท
SG พื้นทรงนั้นสร้างเป็นแบบยกพื้นเพื่อให้สะดวกต่อการจัดการกับสิ่ง
ขับถ่าย การให้อาหาร ตลอดจนการปรับอากาศ สำหรับทรงสัตว์ที่สร้างไว้
ในร่มแล้วก็คือว่าขนาดมหึมาเลยทีเดียว

“...นี่มัน”

เสียงรำพึงของทราวิส ผสมผสานทั้งความสนเท่ห์และความตื่นตะลึง
ฮิวจ์พาม้ออมกรงไปทางซ้ายมืออย่างที่เคย แสงที่ส่องลงมาจาก
เพดานนั้นสว่างแค่สลัวๆ ปริมาณแสงในช่วงกลางคืนจะถูกปรับลดลงโดย
คำนึงถึงวงจรชีวิตของพวกเขา

ในกรงกระจก ลีเมอร์ตัวหนึ่งเงยหน้ามองมาทางนี้ แต่ไม่ใช่ลีเมอร์
ธรรมดาๆ อย่างที่เห็นทั่วไปในสวนสัตว์ คนทั้งตัวเป็นสีขาว ดวงตาแดงก่ำ

“ลีเมอร์เผือก หรือครับ”

“รับมาจากส.ส.ประเทศ O นะ เขาดูแลไม่ไหว ตอนที่มาถึงฉันก็ป่วย

มาแล้ว ขนรุงรังเลยเสียเวลาละ”

จริงหรือครับ ทราวีสตอบ ฮิวจ์เดินไปยังกรงต่อไป

งูเหลือม มีสองหัว

“ชื่อมาจากผู้ชายสัตว์ป่า บอกว่าได้ของหายากมา แต่หัวอีกด้านเป็นเหมือนไหล่ออกมาประดับไว้เฉยๆ”

“...ก็ ถือว่าเป็นของมีค่าจริงๆ นั่นแหละครับ”

เสียงเหมือนลูกน้องรำพึง “ถึงกับมีของแบบนี้ ก็คงจะเป็นนายหน้าที่กว้างขวางพอดู”

ฮิวจ์ไม่ตอบ เดินห่างออกไปจากกรงงูเหลือม ทราวีสลนลานตามไป คราวนี้เป็นแมวป่า มีลายจุดเหมือนเสือดาว แต่แตกต่างจากแมวที่เดินกันให้เกลื่อนเมืองตรงดวงตาหรือท่าที่ที่ยังคงมีแววดูร้ายฉายออกมาให้เห็นอย่างแรงกล้า

ข้างๆ เป็นกรงมังกรโคโมโด ร่างยักษ์สีเทา มีรอยคาดแดงรอบคอ คลานแนบอยู่กับพื้น

ร่างกายของทั้งสองตัวไม่มีอะไรผิดปกติอย่างสีเผือกหรือมีสองหัว แต่คราวนี้ลูกน้องกลับเบิกตากว้าง

“สัตว์หายากของประเทศ J...กึ่งก่านี้ ก็เป็นด้วย ตามสนธิสัญญา ระหว่างประเทศ”

เงยหน้าขึ้นมาทันควัน “ท่านประธาน ได้มายังไง”

“แน่นอน ชื่อมาจากนายหน้าน่ะสิ”

ทราวีสอึ้งไป หลังจากช่วงเวลาสั้นๆ ที่เจ้าตัวคงรู้สึกราวกับเป็นขวัญรันดร สีหน้าก็หายไปจากใบหน้านั้น เป็นสีหน้าแบบเดียวกับตอนที่บรรยายข้อเท็จจริงอย่างเฉื่อยเฉยระหว่างการนำเสนองาน

...คงเข้าใจถึงความหมายที่ฉันพานายเข้ามาที่นี่แล้วละสิ

ตั้งใจเอาไว้แล้วถ้าหากอีกฝ่ายเกิดถามว่า เรื่องแบบนี้อนุญาตได้ด้วยหรือครับ เมื่อไหร่ ก็จะไม่ละทิ้งไปทันที ต่อให้อีกฝ่ายพยายามจะเข้าหา

ตำราวจ แต่ตนก็มีวิธีจัดการอีกมากมาย เจ้าตัวคนที่เป็นไปฟ้องร้องตั้งแต่จะ
สูญเสียสถานะของตนเองเท่านั้น

เมื่อได้รู้ความลับของเจ้านายแล้ว ยังพร้อมใจที่จะเชื่อฟังหรือเปล่า
ทราวิสดูเหมือนจะเข้าใจความหมายของข้อสอบที่ถูกออกให้โดยกะทันหัน
ได้อย่างถูกต้อง

เอาเป็นว่าถือว่าสอบผ่านก็แล้วกัน ฮิวจ์แอบหัวเราะในใจที่สายตา
ของตนเองยังไม่พ่นเพื่อน

หลังจากนั้นการเที่ยวชมยังดำเนินต่อไป

ทรงนั้นไม่ได้วางไว้อย่างเป็นระเบียบ แต่จงใจวางให้มีทางแยกหรือ
ทางตันราวกับเป็นวงกต เพื่อไม่ให้ผู้บุกรุกหรือสัตว์ออกไปข้างนอกได้โดย
ง่าย ไม่ใช่แค่ทรงเท่านั้น แต่การจัดแบ่งทางเดิน ก็มีการใช้ลูกเล่นอย่างเช่น
การใช้กระจกเพื่อหลอกตาผู้มาเยือนให้สับสน

ถึงจะบอกว่าเป็นทางวงกต แต่ก็ยังเป็นของที่ถ้ามองในแนวระนาบ
แล้วละก็ แม้จะเป็นเด็กอมมือก็ไขปริศนาได้ง่ายๆ ตัวฮิวจ์เองก็จดจำลำดับ
เส้นทางได้ แต่ทราวิสที่เพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรกนั้นดูเหมือนจะงงๆ จึง
เหลียวกลับไปมองด้านหลังหรือประตูเหล็กอยู่บ่อยๆ

สัตว์ที่จัดแสดงอยู่นั้นไม่ได้มีแต่สัตว์บก ยังมีปลาน้ำลึกรูปร่าง
ประหลาดที่อยู่ในตู้กระจก หรือพืชหายากที่ไม่พบเห็นในประเทศ U ส่วน
ใหญ่จะเป็นของที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย

ทราวิสไม่ได้แสดงให้เห็นความห่วงใยอีกต่อไปกับสิ่งมีชีวิตส่วน
ใหญ่ที่ได้เห็น แต่พอมาอยู่หน้าพืชชนิดหนึ่งที่อยู่ด้านในสุดก็ชะงักฝีเท้า

กุหลาบสีน้ำเงิน

เถาเลื้อยพันไม้ค้ำยัน ที่ปลายเถามีดอกกุหลาบกลีบสีน้ำเงินเข้ม
ซ้อนทับกันหลายๆ ชั้น เบ่งบานให้บรรยากาศที่แปลกพิสดาร

“หรือว่านี่คือ ผลงานของศ.แพรงก็ เทนเนี่ยล?”

ทราวิสจ้องมองกุหลาบสีน้ำเงินที่ถูกวิชาวิศวะพันธุกรรมสร้างขึ้นและ

แกลงข่าวไปเมื่อเดือนก่อน “นี่มัน ยังไม่น่าจะออกสู่ท้องตลาดไม่ใช่หรือครับ”

“มีเส้นสายอยู่กับสวารัตริใหญ่สถานี F นะ เขาเลยแบ่งหน่อที่ยืดได้ เป็นหลักฐานระหว่างทำคดีของศ.เทนเนี่ยลมาให้หน่อหนึ่ง เป็นหนึ่งในของที่ถูกใจมากที่สุดในการคอลเลกชันของฉัน ...แต่สุดท้ายก็คงจะมีเกลื่อนไปอยู่ดีนะแหละ”

ฮิวจ์จึงมองกุหลาบสีน้ำเงินที่ดูเหมือนจะถูกตั้งชื่อว่า “Abyss - ห้วงสมุทร” อยู่ครู่หนึ่งแล้วหันไปหาทราวิส

“ของที่จะให้นายดูในตอนนี้ก็หมดแค่นี้ เป็นไงบ้างล่ะ”

“แค่ความประทับใจพ่ะย่ะค่ะ... พุดไม่ออกเลยครับ”

ทราวิสถอนใจ “ขอขอบคุณอีกครั้งนะครับที่กรุณาให้โอกาสแบบนี้กับผม”

สาเหตุที่เขาชมเชยออกมาไม่ได้เต็มปากว่ายอดเยี่ยม ก็คงเพราะมโนธรรมยังคงตำหนิเรื่องที่ไปรวบรวมของพวกนั้นมาด้วยวิธีผิดกฎหมาย กระมัง แต่ช่างเถอะ ถ้าอีกฝ่ายเป็นคนที่ช่วยโอกาสนี้ประจบประแจงละก็ จะกลายเป็นว่าจะโดนตนประเมินค่าต่ำลงไปแทน

“ว่าแต่ ท่านประธาน”

ทราวิสเบนสายตาไปยังทางเดินด้านใน “ตรงโน้น คืออะไรหรือครับ?”

ถ้ามองจากประตูเหล็กที่พวกฮิวจ์เข้ามาเยื้องๆ ไปทางซ้ายด้านในสุด มุมหนึ่งของผนังคอนกรีตมีรอยบากเป็นเส้นตรงที่ดูแล้วเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่รอยร้าวเป็นแนวยาว เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า

มันคือประตู ที่ข้างๆ ทางขวามีปุ่มตัวเลข 10 ปุ่มแบบเดียวกับประตูเหล็กเมื่อกี้

“มีคอลเลกชันล้ำค่าอยู่ในนั้น น่าเสียดายที่การดูแลยากมาก ก็เลยให้คนอื่นดูได้แค่ไม่กี่คน”

ริมฝีปากของทราวีสขยับ แล้วเม้มกลับไปอีกครั้ง คงอยากจะถามว่าข้างในมันคืออะไรอะไรมั่ง มาถึงขั้นนี้แล้วยังสลัดความเข่ายวนใจไปได้ถือว่าควบคุมตัวเองได้ไม่เลวเลย

รู้สึกได้ว่าอารมณ์ดีอย่างที่มิได้เป็นมาเสียนาน ความหฤหรรษ์ราวกับได้แอบมองเข้าไปในกล่องต้องห้าม ครอบงำร่างของฮิวจ์

“แต่ก็นะ ไหนๆ แล้ว ไปดูกันเลยไหม?”

จะดีหรือครับ ทราวีสถาม “แต่ว่า” ฮิวจ์พยักหน้าพลางอมยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ระวังไว้ให้ดีๆ ละ ขึ้นประมาท จะหลงเสน่ห์ไม่รู้ตัว”

*

ถนนในย่านธุรกิจยามราตรีของนคร N นั้น ไม่ใช่ที่ให้คนหนุ่มสาวเดินเอ้อระเหยตามสบายโดยลำพัง

แจ๊ค คาพรัล แหงนหน้ามองตีกระฟ้าส่องแสงระยิบระยับ พลังตะแผ่นหินปูทางเท้าอย่างหูดหงิด

ใกล้จะถึงคืนศักดิ์สิทธิ์ ตามตู้โชว์หน้าร้านริมถนนก็ถูกประดับประดาด้วยอุปกรณ์ตกแต่งสีแดง สีขาว สีเขียว หรือไม้ก็หลอดไฟประดับสีล้วน ดูดาด มองไปตามมุมถนนหรือหน้าต่างภัตตาคารต่างๆ สายตาสะดุดแต่กับเหล่าชายหญิงซึ่งถ้าไม่ใช่คู่รัก ก็เป็นครอบครัว หรือไม้ก็เป็นเพื่อนรู้จักกัน หรือไม้ก็กลุ่มเพื่อนที่ทำงานเดียวกัน หากร้านที่มีบรรยากาศให้เข้าไปนั่งคนเดียวได้อย่างสบายใจไม่เจอ ในนครใหญ่ที่โดดเด่นของประเทศ U นี้ก็ไม่ถึงว่าจะต้องมากลุ่มใจแค่กับเรื่องหาที่กินอาหารมือเย็น

แน่นอน แจ๊ครู้ดีว่าจะเข้าร้านไปเลยไม่ต้องไปสนใจบรรยากาศก็ได้ แต่ก็ยังลังเลจากความทรงจำที่ก่อนหน้านี้เคยรวบรวมความกล้าเข้าผับ

พอไหลเข้าไปก็โดนลูกค้าขี่เมาหัวเราะเยาะเอาทันทีว่า “ไอหนู ที่นี้ไม่ใช่ที่ ให้เด็กไฮสกูลเข้านะ”

หรือว่าจะหาร้านแฮมเบอร์เกอร์กินกันตายไปก่อน แต่อุตสาหกรรมมาถึง นคร N ทั้งที่ ได้กินมือเย็นแค่แฮมเบอร์เกอร์มันก็ออกจะน่าสมเพชไปหน่อย ...จู่ๆ โบทหน้าของคนที่ไม่อยากจะนึกถึงก็ลอยเข้ามา

เอียน กัลเบรธ คู่ร่วมวิจัยรุ่นน้องที่วันนี้ไปร่วมนำเสนองานด้วยกัน ถ้าชายคนนั้นเจอสถานการณ์แบบเดียวกับตัวเอง จะทำยังไงกันนะ

คงจะผลุบเข้าประตูถัดตาคาร์หรือโดยไม่ลังเลอย่างไม่ต้องสงสัย จะ ว่างไป เอียนก็มีคนรักนี่นะ ในงานปาร์ตี้ระดับมิตรของโปรเจกต์ก็เคยเจอ หน้ากัน ผู้หญิงบุคลิกเรียบร้อย เป็นระเบียบ ผมดำยาวถึงกลางหลัง คน ที่มีพรสวรรค์ก็คงจะมีโชคเรื่องคู่เหมือนกัน

หรือว่าจะชวนพวกเขามากินด้วยกันดี แต่แจ็คบัดความคิดบ้างๆ บอๆ นั้นทั้ง แจ็คไม่รู้ว่าเอียนพักอยู่ไหน ข้อสำคัญ อีกฝ่ายชวนแล้วว่า “ไปกิน อาหารด้วยกันไหม” แต่ตัวเองเป็นฝ่ายปฏิเสธเอง

อย่างน้อย แจ็คเองก็มีคนที่พอจะเรียกว่าคนรักได้ แต่ไม่ใช่คนที่จะ ชวนออกมาข้างนอกด้วยกันได้ง่ายๆ เธอนั้นน่าจะรู้ว่าแจ็คมาที่เมืองนี้ แต่ วันนี้แม้แต่หน้าก็ยังไม่ได้เห็น

ทราวิสที่เป็นหัวหน้านั้นน่าจะยังอยู่ที่ทาวเวอร์ คงกำลังกินอาหาร มีออลังการอยู่กับฮิวจ์ ประธานบริษัท พอรู้ตัวอีกที ตัวเองก็ถูกปล่อยให้อยู่คนเดียวท่ามกลางอากาศหนาวๆ ไปเสียแล้ว

กัตรีมผีปาก ในฐานะนักวิจัยตัวเองก็ถูกยอมรับแคในระดับชั้นๆ ตำแหน่งในฐานะคนทำงานก็ไม่ได้สูงส่งอะไร ในการนำเสนอครั้งนี้ ตัวเองก็ได้แค่ทำหน้าที่เบีช่วยเตรียมสินค้าตัวอย่างให้

...พอรู้ตัวอีกที แจ็คก็มาไหลตรงลานกว้าง

เป็นพื้นที่ว่างๆ เหมือนกับลานพักผ่อนจู่ๆ ก็มาผุดอยู่ระหว่างอาคาร สูง แสงสว่างจากหลอดแสงจันทร์ส่องสว่างน้ำพุที่อยู่ใจกลางลาน หินที่ปู

พื้นรอบบริเวณนั้น ปลูกต้นไม้ถึงต้นตึกสูงที่ตั้งเรียงรายประจันหน้า ดูเหมือนตรงนี้เป็นมุมหนึ่งของพื้นที่ตึกกระมัง อาจจะเพราะเลยเวลาทำงานไปแล้ว รอบข้างจึงไม่มีเงาคน

เงาสีขาวลอยตัดท้องฟ้าไปอย่างเอื่อยเอื่อยราวกับจะโอบเฉี่ยวยอดตึก มันคือเจल्लीฟิช คงจะเพราะมีพวกเศรษฐกิจมาอยู่กันหนาแน่นหรือเปล่า แม้จะเป็นในเมืองใหญ่ที่มีพื้นที่ว่างน้อย แต่ภาพของเครื่องกลไกที่มีจุดกลมกลมแบน ห้อยเรียงกันจากยอดสี่ข้างจึงพบเห็นได้ไม่ยากนัก

แจ๊คหย่อนตัวลงนั่งบนบล็อกลูกที่ล้อมรอบน้ำพุ เอากละสิ จะทำอย่างไรต่อดี

ขอพักสักหน่อย แล้วกลับไปโรงแรมเลยดีกว่า อดแค่มือเดียวคงไม่ถึงกับตายหรอกน่า

และแล้ว

ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งไวดังเอียงๆ มาจากทางด้านหลัง ดวงตาทั้งคู่ถูกปิดพร้อมกับเสียง “ใคร-เอ่ย” หัวใจแจ๊คเต้นโครม

“โรน่า!?”

“ตายถูก”

มือที่เปิดตาทั้งคู่อยู่คลายออกพร้อมกับเสียงร่าเริง พอหันกลับมาสาวน้อยหน้าตาน่ารักก็ยิ้มแฉ่งให้ ทั้งที่เป็นกลางคืน แต่เธอกลับสวมแว่นกันแดดสี

“ทำไม...ถึงได้มาอยู่ที่แบบนี้”

“ที่แบบนี้ เสียเมื่อไหร่ล่ะ”

โรน่า เซนต์ฟอร์ดป้องแก้ม “แจ๊คเนี่ยละก็ อุตสาห์มาบ้านทั้งที่ แต่ไม่ทันได้เห็นหน้าฉันก็ออกไปเลยนี่นา เลยตามมาดูตลอดว่าแอบไปเจ้าชู้ที่ไหนหรือเปล่า”

แอบตามมาจากทาวเวอร์เลยงั้นรี ไม่ทันรู้ตัวเลย

“อะ ขอโทษนะ อยู่ต่อหน้าคุณพ่อคุณ เลยไม่กล้าเข้าไปข้างในโดย

พลการ ว่าแต่ระหว่างที่ผมมา คุณอยู่ที่ทาวเวอร์ตลอดเลยหรือ?”

“โดนบาปιάสั่งว่าอย่าเข้าไปเกาะกระหว่างทำงานนะ”

โรน่าเบะปาก “ฉันเจ็บใจ ก็เลยขอให้พามาเล่าช่วยบอกว่าฉันออกไปข้างนอกนะ”

ความรู้สึกเสียตายใจมึนจิตใจแจ๊ค รู้แบบนี้อ้างว่าจะไปห้องน้ำแล้วแอบไปชะงักคูห้องเธอเสียหน่อยก็ดีหรือ

“...แต่ว่า แจ๊คเนี่ยหน้าตาหตุ่มมาตลอดเลยนะ เอาแต่เดินย้ำต๊อกๆ...นี่ เป็นอะไรไป มีอะไรแยะๆ หรือไง?”

เธอจ้องหน้าแจ๊คอย่างเป็นห่วง ความน่ารักของดวงตาที่หวานฉ่ำเล่นเอาตื้นตันใจ

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแค่รู้สึกทุเรศกับความไม่เอาไหนของตัวเอง”

“อย่าพูดอะไรแบบนี้สิ”

โรน่าบีบมือแจ๊ค สายตาเข้มแข็งนั้นเจ็ดจ้า “แจ๊คนะไม่ได้ไม่เอาไหนเสียหน่อย ก็ฉันรู้จักแจ๊คดีกว่าใครๆ ในโลกนี้นะ”

“...ขอบใจนะ ผมดีใจจริงๆ”

เป็นความรู้สึกจากใจจริง แจ๊คอดขัดใจไม่ได้ที่ตัวเองพูดไม่ค่อยเก่งระวังอาการร้อนผ่าวที่หัวตาขณะลูบผมโรน่า รอยยิ้มชวนให้หลงใหลผุดขึ้นบนใบหน้าเด็กสาว

ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่โรงเรียน หรือที่ทำงาน ตัวเองก็อยู่แค่ระดับกลางๆ ไปทางบน แต่กลับถูกลูกสาวคนเดียวของฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด มหาเศรษฐีผู้มีชื่อเสียงระดับโลกมาตกหลุมรักแรกพบ ความจริงข้อนี้ แม้ในตอนนั้นแจ๊คก็ยังทำใจเชื่อได้ไม่เต็มร้อย

คำหว่านน่ารักเปลี่ยนแปลงอารมณ์ได้หลากหลาย ร่วงเล็กแม้จะไม่อวบอัด แต่ก็ได้สัดส่วน ผมสีแอสบลอนด์ ผมทองแกมเทาหนุ่มสลวยมัดรวบเอาไว้เป็นหางม้า สะบัดไปมาให้ความน่ารักราวกับลูกสุนัขน้อย ตอนที่ได้เจอกับเธอเป็นครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อนในงานปาร์ตี้กระชับมิตรกับทีม

คู่ร่วมวิจัย เขายังนึกว่าเธออยู่แค่ชั้นจูเนียร์ไฮสกูล แต่พอมารู้ทีหลังว่าอายุมากกว่านั้น แจ็คยังจำได้ว่าตัวเองถึงกับตกใจ ตอนนั้นแม้เธอจะอายุสิบเก้าปีกว่าๆ แล้ว แต่ความประทับใจก็ยังไม่ต่างไปจากตอนนั้น

แม้จะมีจุดที่ค่อนข้างจะ ไม่ลื ออกจะหมกมุ่นและขี้หึงรุนแรง แต่โรนาก็กลับไม่มีท่าทีที่ยังมองอย่างถูกคุณหนุ่มมหาเศรษฐี หม่อมเทศความรักให้กับคนที่อายุแก่กว่าเกือบรอบอย่างบริสุทธิ์ใจ ทำให้แจ็คอดไม่ได้ที่จะมีความรู้สึกรักเอ็นดู

แต่หากถามว่านั่นเป็นความรักจริงๆ หรือ แจ็คก็คงจะจนคำตอบ

ไม่ใช่ว่าคบกันแค่เพราะสำนึกกับผิดชอบว่าเพราะเธอรักตน ตนจึงควรจะรักเธอตอบแทนหรือ

เวลาเธอขอว่าอยากจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันตลอดไป แต่มีหรือที่ฮิวจ์แซนด์ฟอร์ดกับคนรอบข้างจะยอมปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ ตนจะทนกับเสียงทักท้วงว่า “คนอย่างนายไม่คู่ควรกับเธอ” ได้หรือเปล่า

ความกังวลเช่นนั้นไม่เคยห่างหายไปแม้ชั่วขณะเดียว

ตนเป็นแค่วิศวกรธรรมดาๆ คนหนึ่ง ส่วนเธอเป็นคุณหนูลูกประธานบริษัท ความลึกลับจากฐานะที่แตกต่างกันจนเกินไป ทำให้แจ็คไม่กล้าประกาศต่อหน้าคนอื่นที่กำลังคบหาอยู่กับโรน่า แน่นนอน ยิ่งฮิวจ์ด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง โรน่าเองก็คงจะรู้สึกขยี้ยของพ่อตัวเองดี จึงไม่ได้บอกใครเรื่องที่คบหากับตนเช่นกัน

“ว่า ทำหน้าเศร้าอีกแล้ว”

โรนาลุกขึ้น มือข้างหนึ่งทำสะเอว อีกข้างดึงแขนแจ็ค “เฮ้ ลุกสิไปด้วยกัน”

“ฮะ ฮือ”

โรน่าไม่รอคำตอบ จุดแขนแจ็คพาวิ่ง คนที่เดินสวนไปมาส่งสายตามองมาอย่างอยากรู้ อยากเห็น แจ็ครู้สึกหัวใจเย็นเฉียบ

ใจหายใจคว่ำ โรน่าเคยออกทีวีกับพ่อหลายครั้ง ดีไม่ดีอาจจะเป็นที่

บทที่ 1 กลาสเบิร์ต (I) วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~

รู้จักไปทั่วประเทศ U ยิ่งกว่าดาราศาสตร์ด้วยซ้ำ ถ้าเกิดพ่อหรือนักข่าวมาเห็น
ภาพนี้เข้าละก็

แต่จะว่าไป คนโดยรอบก็คงจะคิดว่าคนระดับโรน่า แชนด์ฟอร์ดไม่มี
ทางจะมาคงคู่อยู่กับผู้ชายท่าทางจัดๆ กระจ่าง เลยไม่ได้เกิดเรื่องเอ็กเกริก
อะไรเป็นพิเศษ

ถึงกระนั้นก็เถอะ

“ไปที่วานะ...ไปไหนวี?”

เขาถามอย่างกระหืดกระหอบ โรน่ายังคงลากแขนแจ๊ค หันมามยิ้มให้
อย่างซนๆ

“แน่นอน สถานที่ลับสิ”

สถานที่ลับ...รี

ขณะที่เดินก้มๆ เงยๆ ไประหว่างกรงกระจกสูงท่วมหัว แจ๊คถอนใจ
อย่างเครียดๆ นาฬิกาข้อมือบอกเวลาเลย 22:00 น. ไปแล้วแบบนี้ ก็คงพอ
จะกล่อมแกล้มเรียกว่าการเที่ยวกลางคืนได้กระจ่าง แต่ก็เถอะ

ชั้นบนสุดของแซนด์ฟอร์ด ทาวเวอร์ ด้านในสุดของที่อยู่โรน่า

แจ๊คกับโรน่ากำลังสำรวจพื้นที่กว้างที่เรียกว่า “คอลเลกชันรูม” กัน
อยู่สองคน

คงจะเป็น “สถานที่ลับ” จริงๆ มีประตูลับซ่อนอยู่หลังชั้นหนังสือ
ภายในนั้นมีตู้กระจกคอลเลกชันหรือควรเรียกว่ากรงสวนสัตว์คอลเลกชัน
ที่มีสัตว์หายากอยู่ภายใน เรียงรายเป็นแถว เป็น “ความลับ” เสียจน
ชวนให้เข้าอ้อน

ลีเมอร์เผือก งูสองหัว สัตว์หายากของตะวันออก ฯลฯ ไม่มีคำ
อธิบายดีได้ให้ ก็เลยไม่รู้ชื่อสัตว์ส่วนใหญ่ แต่ก็เข้าใจได้ด้วยสัญชาตญาณ
ว่าคงจะรวบรวมหามาด้วยวิธีไม่ถูกกฎหมายนักหรอก

นี่ไม่ถึงว่าปลายทางที่สาวน้อยน่ารักชวนให้มาเที่ยวดันกลายเป็น

สถานที่แบบนี้ไปเสียฉิบ ถ้าจะบอกว่าความคาดหวังน้อยนิดไม่ได้สูญสลาย กลายเป็นความสิ้นหวังแทนก็คงจะเป็นการโกหก ทว่าแจ๊คก็ถูกบรรยากาศ แปลกประหลาดอย่างหนักหน่วงกดดันเสียจนความรู้สึกหุ้มหิมินั้นปลิว กระเด็นหายไปจนหมดสิ้น

“ว่าไง? ยอดไปเลยใช่ไหมล่ะ ของโปรดของป้าป้าเขาละ”

โรน่ายิ้มอย่างไร้เดียงสา “เห็นว่าให้ดูเฉพาะคนที่ถูกเลือกแล้วเท่านั้นจริงๆ แล้วฉันเองก็ถูกห้ามไม่ให้เข้านะ...แต่แจ๊คนะ ถือว่าเป็นคนพิเศษ นะอะ”

คนพิเศษวี ดูเหมือนการพาดนเข้ามาในสถานที่แห่งนี้จะเป็นการ ปลอบใจในแบบของเธอ “ชอบใจนะ จะว่าไงดี...พูดได้คำเดียวว่าอธิบาย ได้ไม่หมดหรอก” แจ๊คบ่นยิ้ม พยายามฝืนไม่ให้แก้มเกร็งกระตุก มุมปาก ของโรน่ายิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิม

จะว่าไป...ความจะแตกหรือเปล่า

ภาพแผนผังชั้นบนสุดผุดขึ้นมาภายในหัว จากคอลเลกชันรุ่มที่พวก ตนอยู่ อีกฝั่งห่างกันแค่มีห้องปาร์ตี้คั่นกลางคือพื้นที่ซึ่งครอบครัวแซนด์ พอร์ดใช้ชีวิตกันอยู่ แคคิดว่าพ่อของเธออยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่สิบลเมตร เหยื่อภาพก็แตกซุ่มหลังแล้ว

ทราวิสกลับไปหรือยังนะ หรือว่ายังคงอยู่กับฮิวจ์

“ไม่ต้องห่วง พาเมล่าเค้าช่วยยกกลับเกลื่อนให้เองแหละ”

โรน่ายิ้มชื่อแม่บ้าน เธอรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแจ๊คกับโรน่า และช่วยปิดบังฮิวจ์ ก่อนจะมาที่นี่ ตอนเข้าลิฟต์ที่ขึ้นตรงมายังชั้นสูงสุดกัน สองคน รมภ.ก็เห็น แต่น่าจะมีการปิดปากกันได้เรียบร้อยแล้ว

ทั้งสองเดินกันไปช้าๆ ตามทางเดินคดเคี้ยวราวกับเขาวงกต โรน่า ชมวดคิ้ว

“ همین เหล้าจิง...ป้าป้าเข้ามาหรือเปล่าเนี่ย”

จะว่าไป ก็ได้กลิ่นแอลกอฮอล์ همین เบี้ยวๆ ปะปนกับกลิ่นสบสตั้ว หรือว่าขณะดื่มฉลองกัน ฮิวจ์จะนำทางทราวิสมาที่นี่ แต่ตอนนี้ไม่มีแวว

บทที่ 1 กลาสเบิร์ต (I) วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~

ของทั้งสองคนแล้ว

บริเวณเกือบด้านในสุดของห้องคอลเลกชันรูม ในกล่องกระจกมี ดอกกุหลาบสีน้ำเงินเข้มประดับอยู่ ทว่าแม้แต่คำถามว่าไปได้มาจากไหนก็ ไม่ได้ผุดขึ้นมาในหัวอีกต่อไปแล้ว

ถัดไปอีกหน่อยด้านในสุดทางซ้ายมือ มีประตูบานหนึ่งซ่อนพรางไว้ ราวกับจะเลียนแบบผนังคอนกรีตสีเทา ทางขวามือมีปุ่มตัวเลขสิบปุ่ม แบบเดียวกับที่ประตูลับทางเข้าห้องใหญ่

โรนากำลังเข้าไปหา กดปุ่มอย่างชำนาญ แจ็คไล่สายตาตามทันแค่ ตัวเลขแปดหลักแรก 19641113 แต่ดูเหมือนรหัสจะเป็นเช่นเดียวกับประตู บานแรก เป็นวันเกิดของโรน่า แต่เลขแปดหลักหลังคืออะไรกันนะ

“วันเกิดของหมาม้าอะ...ป่าป้าเนีย ปกติชอบพูดอะไรยากๆ แต่เรื่อง แบบนี้กลับเอาง่ายเข้าว่าเสียนี้”

คงจะรู้ตัวถึงสายตาของแจ็ค โรน่าจึงได้ยิ้มหงอยๆ ที่มุมปาก คงจะ คิดถึงแม่ที่ด่วนจากไปกระมัง พร้อมๆ กับที่ป้อนตัวเลข 16 หลักเสร็จ ก็มี เสียงดังกริกเบาๆ ล็อกคลายตัวออก

“เฮ้ มาสิ แจ็ค”

โรน่าเอามือทาบประตู เชิญชวนไปสู่โลกต่างมิติ แจ็คอย่างก้าวเข้าสู่ สถานที่ต้องห้ามโดยที่โรน่ายังจูงมือเขาอยู่

ภายในห้องปกคลุมด้วยความมืด

เสียงร้องไห้ระงวดกับเสียงเพลง ล่องลอยมาเข้าหูแจ็ค

นก?

มือขวาของโรนาลำโพงบนผนัง เสียงร้องเพลงหยุดชะงัก ไฟบน เพดานกะพริบสว่างขึ้น ส่องให้เห็นเธอที่อยู่หลังกระจก

เล็บจิกเข้าไปในคอน

ชนสี่ดำประกายน้ำเงินนำหลงไหล
จะงอยปากแหลมคมสีแดงสด
ดวงตาสุกใสราวอัญมณี

สิ่งมีชีวิตอันงดงามที่สุดอย่างที่เคยไม่เคยเห็นมาก่อน อยู่ตรงนั้น
“กลาสเบิร์ต นกกระจกน่ะ”

ได้ยินเสียงนำเอ็นดูของโรน่า “ของโปรดที่สุดของปาป้า เริ่มเลี้ยว
หลังจากที่หามาตายไปแล้ว คงเพราะแบบนั้นแหละ ถึงได้ยอมให้เฉพาะ
คนใหญ่คนโตจริงๆ เท่านั้นได้เห็นเด็กๆ พวกนี้”

ที่อยู่ในกรงไม่ได้มีแค่เธอ

นกกระจกทั้งหมดตัวจ้องมองแจ๊คผู้ล่องล้าเป็นตาเดียวกัน แม้แจ๊คจะ
ไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อน แต่ก็รู้ว่าพวกนกกระจกที่อยู่ในกรงแก้วนั้นไม่ได้มี
เพศหรือวัยเดียวกันทั้งหมด

จุดร่วมเดียวกันคือ พวกเขาทั้งหมดล้วนงดงามเสียจนไม่ว่าใครก็ต้อง
ผลอดถอนหายใจ

ไม่มีทางจะรู้ว่าฮิวจ์ไปได้พวกนี้มาจากไหนอย่างไร ทว่าสังเกตได้
ไม่ยากกว่าคงจะคัดทั้งรูปร่างและขนอย่างรอบคอบมาแล้ว

ตัวที่แจ๊คได้เห็นเป็นครั้งแรก ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุดเริ่มร้องเพลง เป็นเสียง
แหลมสูงไพเราะเช่นเดียวกับที่ได้ยินเมื่อกี้

ไม่อาจจะเปล่งเสียงใดๆ ออกมาได้ ทั้งร่างขาด้านไปด้วยความรู้สึก
คล้ายคลึงกับความหวาดหวั่น

อะไร...นี่มันอะไรกัน

แจ๊คสั่นสะท้านด้วยความกลัว ยกฝ่ามือทาบกระจก เหยื่อไหลซึม
ออกมาตามแผ่นหลังอย่างไม่อาจระงับ

“มีตั้งชื่อให้ด้วยนะ ตัวที่อยู่ทางซ้ายมือสุดชื่อ”

เสียงอธิบายของโรน่าก็ไม่ได้เข้าหูเช่นกัน

บทที่ 1 กลาสเบิร์ต (I) วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~

แจ๊คสันสะท้อนอย่างเคลิบเคลิ้ม จ้องมองนกกระจกที่ร้องเพลงด้วยเสียงหวานใสซึ่ง

✱

คำคืนหน้าหนาวของนคร N นั้นเย็นเยือก วิคเตอร์ ลิสเตอร์ยกหน้าขึ้นมองแซนด์ฟอร์ด ทาวเวอร์ที่ตั้งตระหง่านเสียดฟ้าหนาวเหน็บขณะก้าวเข้าไปในทางเข้าอาคาร นาฬิกาโบราณชี้บอกเวลา 22:10 น.

คนคุ่นหน้าเดินดิ่งเข้ามาหาจากด้านซ้ายมือของโถงทางเข้า ผมดำหวีเรียบไปทางด้านหลัง ชายที่มองภายนอกน่าจะอายุประมาณสามสิบถึงสี่สิบปี มือข้างหนึ่งหิ้วกระเป๋าเดินทางอยู่

วิคเตอร์ทบทวนความทรงจำ ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะชื่อทราวิส ไวน์เบิร์ก สังกัดฝ่ายพัฒนาเทคโนโลยีของบริษัท SG เคยร่วมประชุมด้วยกันกับนายจ้าง แม่บ้านของฮิวจ์เคยเล่าให้ฟังว่าอีกฝ่ายได้เลื่อนตำแหน่งตอนนี้เป็นผู้จัดการฝ่ายแล้ว

ทราวิสดูท่าทีเลือนลอย สีนําราวกับได้เห็นบางสิ่งที่ไม่ใช่ของโลกนี้ เร่งฝีเท้าเดินผ่านวิคเตอร์ไปโดยไม่มีท่าทีว่าจะสังเกตเห็น แล้วเดินผ่านประตูออกไปข้างนอกเลย

มาอยู่ที่ทาวเวอร์ตึกตึ้นปານี้ เขาก็คงจะถูกฮิวจ์เรียกตัวมาด้วยกระมัง น่าเหนื่อยใจแทนจริงๆ

จะว่าไป ฐานะก็แทบไม่ได้ต่างจากตนเอง

หลายปีที่ถูกฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ดว่าจ้าง แต่ดูเหมือนชายคนนั้นจะเข้าใจผิดคิดว่าทนายความประจำตัวคือสารพัดช่างหรือเปล่า บ่อยครั้งที่ชอบโทรมาเรียกตัว ทั้งที่เป็นเวลาที่ตนเองควรจะกินมื้อเย็นเสร็จ อาบน้ำเตรียมจะเข้านอนอยู่แล้ว แถมเมื่อไปถึง บางทีก็กลายเป็นเรื่องไม่เข้าท่าอย่าง “เล่าเรื่องการฟ้องร้องนั้นให้ฟังหน่อยสิ” หรืออะไรทำนองนี้ไปเสียนี่

“ลงมือทำงานด้วยความเร็วเท่าความคิด” เป็นคำคมที่อ้างอิงมาจากหนังสือของฮิวจ์ มันก็ฟังดูดีอยู่หรอก แต่ในความเป็นจริงก็คือแค่นี้ก็

อะไรออกก็ออกคำสั่งส่งๆ ไปเท่านั้นเอง คนที่ “ทำงาน” จริงก็คือคนรอบข้าง ไม่ใช่ฮิวจ์เสียหน่อย

...วิกเตอร์สายหน้า ไม่รู้ว่าเพราะสูงวัยขึ้นหรือเปล่า ความขุ่นเคืองต่อความไม่เป็นธรรมจึงยิ่งเพิ่มทวีโดยไม่รู้ตัว

เข้าไปทางซ้ายมือของโถงทางเข้า เลี้ยวโค้งตรงทางเดินสองครั้ง แล้วก็เห็นประตูอยู่ทางซ้ายมือ

รปภ.สองคนยืนอยู่สองฟาก วิกเตอร์เอาบัตรประชาชนให้รปภ.ดู แล้วเดินผ่านประตูเข้าไป พริบตา นั้น สัญญาณเตือนภัยเหนือหัวก็ดังขึ้น

“คุณนายลีมอีกแล้วนา”

รปภ.คนหนึ่งชี้มาที่กระเป๋าของวิกเตอร์ “อ้อ โทษที ชักจะชี้หลงชี้ลีมแล้วนะ” วิกเตอร์เปิดกระเป๋าออกอย่างแข็งๆ ในนั้นมีแฟ้มทำด้วยอะลูมิเนียมหนาปะปนอยู่กับสมุดโน้ตและเอกสารกระดาษ เป็นของที่ระลึกที่ภรรยาซื้อให้เมื่อปีห้าปีที่แล้ว แม้จะรู้ว่ามีเครื่องตรวจจับโลหะอยู่ แต่ก็ไม่อยากห่างจากของที่ระลึก เลยโดนดักจับเสียทุกครั้ง

รปภ.คนหนึ่งชะเง้อกดูกระเป๋า แล้วยกมือขวาทำสัญญาณ OK วิกเตอร์ลอดประตูเข้าไปอีกครั้ง

ที่ปลายทางเดินสั้นๆ มีประตูบานคู่ตกแต่งหรูหราอยู่ เป็นลิฟต์เชื่อมต่อไปยังชั้นบนสุดของทาวเวอร์ ที่อยู่ของฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ดโดยตรง

ลิฟต์ขึ้นไปยังชั้นบนสุดนั้นมีอยู่เพียงตัวเดียวแค่นี้ ในทางกลับกันจะออกจากลิฟต์ตัวนี้กลางทางไม่ได้

ออฟฟิศของสำนักงานใหญ่บริษัท SG อยู่ที่ชั้นที่สิบห้า หากจะลงจากชั้นบนสุดมายังออฟฟิศ จะต้องลงลิฟต์ทางตรงไปที่ชั้นหนึ่งก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนไปขึ้นลิฟต์ตัวอื่น ด้วยเรื่องงาน หลังจากคุยงานกับฮิวจ์ที่ชั้นบนสุดเสร็จ วิกเตอร์ก็ต้องแวะไปตรวจสอบเอกสารที่ออฟฟิศ และในเวลาแบบนี้แหละที่อดไม่ได้จะรู้สึกถึงความไม่สะดวก

แม้จะมีบันไดหนีไฟเชื่อมต่อทุกชั้นเข้าด้วยกัน แต่ถ้าจะให้เดินขึ้นลง

บทที่ 1 กลาสเบิร์ต (I) วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~

ตึกที่สูง 72 ชั้น ความสูงรวม 260 เมตร สำหรับตัวเองที่อายุเลยห้าสิบแล้ว มันก็ไม่ต่างจากการฆ่าตัวตาย

วิคเตอร์กดปุ่มขึ้นข้างบน แล้วก้าวเข้าไปในลิฟต์

ด้านในกระดิดกระจิกเอาไว้ สะท้อนภาพของตัวเองที่มีริ้วรอยไปตามวัย ดวงตาสีฟ้าปรากฏรอยตีนกาที่หางตา ผมสีน้ำตาลที่เดิมทีก็สีอ่อนอยู่แล้ว หงอกขาวไปเยอะที่เหนือหูทั้งสองข้าง แก้มที่หย่อนคล้อย สมัยอายุยังน้อย ออกจะอ้วนท้วน แต่พอมาเป็นทนายความ ไชมันส์ส่วนเกินก็ถูกเฉือนทิ้งไป จากงานหนักและความเหนื่อยล้าทางจิตใจ

ทว่าตอนที่ภรรยายังมีชีวิตอยู่ ก็พอจะรักษาร่างกายให้มีสุขภาพดีได้บ้าง แต่ภรรยาก็ไม่อยู่แล้ว

...เราเอง ก็แก่แล้วสินะ ทั้งๆ ที่ยังไม่ควรจะต้องวัยชมของเก่า เล่าความหลังแท้ๆ

ประตูลิฟต์ปิดลง เริ่มเร่งความเร็วสูงเคลื่อนตัวขึ้นด้านบน วิคเตอร์หลับตาลง สลัดความคิดคำนึงทิ้งไป

ภรรยาของฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ด ก็เป็นเรื่องที่ไม่มีมีความจำเป็นเร่งด่วนอะไร ตามที่คาดเอาไว้

“ความคืบหน้าของการเจรจาเงินชดเชยก็ตามนี้”

วิคเตอร์ปิดแฟ้มที่ร้อยปีกเอกสารไว้ลง เบนสายตากลับไปที่นายจ้าง “สรุปเฉพาะใจความสำคัญก็คือ ญาติของผู้เสียชีวิตสองในสามคนร้องขอให้เพิ่มจำนวนเงินจากที่เราระบุให้ไป ถ้าเราไม่ยอมรับข้อเรียกร้อง ฝ่ายโน้นก็จะเปิดเผย ‘ข้อเท็จจริง’ ที่พวกเขาว่า และจะไม่ยอมเลิกล้มการฟ้องร้อง... ก่อนหน้านี้อันนี้ก็เจรจามาได้ด้วยดีแล้วนะ พอมาถึงตอนนี้กลับใช้ท่าทีแข็งกร้าว อาจเพราะทนายของฝ่ายโน้นเห็นโอกาส เลยยุให้เรียกร้องเงินเพิ่มก็ได้”

“ไอ้พวกโง่โง่”

ฮิวจ์เอนตัวกับเก้าอี้นอน ยิ้มอย่างไม่แยแส แม้อีกฝ่ายอายุมากกว่าตนเอง แต่พลังความกระตือรือร้นที่ซึมซาบออกมาจากร่างนั้น ไม่ส่อแววถึง

ความชราเลยแม้แต่น้อย

อยู่กับที่ห้องนอนของฮิวจ์

วิศวกรสวมชุดสูท ส่วนฮิวจ์นั่งชุดนอน แม้จะอยู่ในเครื่องแต่งตัวแบบสบายๆ หรือเพราะแบบนี้ ก็ยังสัมผัสได้ถึงบุคลิกของผู้เป็นราชันย์

ข้างๆ แก้วที่เจ้านายนั่งอยู่ คือเตียงขนาดคิงไซส์ปูพูกนุ่ม ที่หัวนอนแขวนภาพถ่ายของชายหญิงสามคนซึ่งคงจะเป็นฉากหนึ่งของครอบครัวหญิงหน้าตาน่ารักในวัยยี่สิบปี เด็กผู้หญิงหน้าตาน่าเอ็นดูที่ประพิมพ์ประพายคล้ายกับเธอ และฮิวจ์ในวัยหนุ่มที่มีมือข้างหนึ่งอุ้มเด็กหญิงไว้ แขนอีกข้างโอบรอบสะโพกหญิงสาว

“ก็ได้ บอกทนายฝ่ายโน้นไว้ด้วยว่าจะฟ้องหรืออะไรก็ลองดู แต่ระวังจะโดนสวนกลับเอาไว้อ่ะ”

“ไม่อยากจะแนะนำให้ทำแบบนั้นนะ”

วิศวกรถอนใจ “ไม่ว่าความรับผิดชอบจะหนักหรือเบา แต่ในเมื่ออุบัติเหตุเกิดขึ้นแล้ว การชดเชยให้กับครอบครัวก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง ถ้าหากเป็นคดีถึงโรงถึงศาล เกิดทำให้ผู้พิพากษารู้สึกว่าเรากำลังจะเป่าคดีแล้วละก็ ดีไม่ดีค่าชดเชยที่ต้องจ่ายอาจจะกระโดดสูงยิ่งกว่าจำนวนที่อีกฝ่ายเรียกร้องเสียอีก”

“ตอนนั้นเราก็ใช้คำอธิบายแบบเดียวกับในบริษัท ยืนยันว่าเป็นความผิดพลาดของคนงานที่ตายไปก็สิ้นเรื่อง ก็ด้านหลักฐานนะเราจัดการให้ยึดครองความได้เปรียบอยู่แล้ว”

“โดยทั่วไปก็เป็นแบบนั้น แต่ว่ามันก็เป็นแค่ไฟโบนุสท้าย ต่อให้เราชนะคดี แต่อาจจะต้องควบคุมสื่อให้ดีๆ ด้วยขึ้นอยู่กับวิธีที่เราเผชิญหน้ากับการวิจารณ์ของสังคม เกิดจัดการไม่เหมาะสมละก็ เผลอๆ ค่าใช้จ่ายด้านนี้จะสูงกว่าด้วยซ้ำ จะตั้งค่านิ่งถึงผลกระทบต่อกิจการของบริษัท SG ไว้ด้วย ถ้าจะให้เรื่องจบโดยที่บัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่นละก็ไม่ควรจะให้มีอะไรแบบนี้”

“มีแต่เรื่องวุ่นวายใจไม่จบไม่สิ้นจริงๆ”

ฮิวจ์หัวเราะราวกับไม่ใช่เรื่องของตัวเอง “จะยังไงก็ช่าง ทั้งหมดนั้นก็แค่สมมติฐานเท่านั้น เราอุตส่าห์ยื่นมือเข้าช่วย ถ้าดันได้ใจคิดจะขมขู่ เราเองก็ต้องบดขยี้ให้แหลกไปเท่านั้น

ฉันไม่ยอมรับเรื่องเพิ่มจำนวนเงิน ห้ามตอบรับการเรียกร้องของอีกฝ่ายเด็ดขาด”

“รับทราบครับ”

ปฏิเสธไม่ได้เหมือนกันในข้อที่ว่า ถ้าฝ่ายตนแสดงท่าทีแข็งกร้าวให้เห็น ก็มีโอกาสที่อีกฝ่ายจะยอมงอให้

ขณะนั้น ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ได้ยินเสียงผู้หญิงจากอีกฟากประตูว่า “คุณผู้ชาย ขอเข้าไปได้ไหมคะ”

“พามาแล้ว รีบเข้ามาสิ”

ประตูเปิดออก พามาแล้ว เอลิสันสวมชุดแม่บ้านติดผ้ากันเปื้อน ทำความเคารพแล้วเข้ามาในห้อง

“เมื่อสักครู่คุณหนูโทรมาค่ะ บอกว่าจะกลับช้าอีกนิด ราวชั่วโมงหนึ่งหลังจากนี้”

“...จริงๆ เลย ไปเดินเที่ยวเล่นแถวไหนกันนะ”

ฮิวจ์ส่ายหน้า หลุดเสียงพิมพ์แปงไว้ด้วยความกังวล ท่าทีทรงอำนาจราวกับราชาหายไปทันที กลายเป็นภาพของพ่อผู้ห่วยไยลูกแทน จนวิตเตอร์อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเห็นใจในฐานะผู้ชายรุ่นเดียวกันว่า แม้แต่ชายผู้เป็นที่เกรงขามในฐานะราชาแห่งอสังหาริมทรัพย์ พอเป็นเรื่องลูกสาวคนเดียวกันก็หมดท่าเหมือนกัน

“ดูเหมือนจะอยู่กับเพื่อนๆ ที่ชมรมนะค่ะ ท่านคงจะเป็นห่วง แต่คุณหนูก็เป็นนักศึกษาแล้ว กลับบ้านตอนห้าทุ่มอาจจะถือว่าเร็วไปเสียด้วยซ้ำ

คุณผู้ชายพักผ่อนก่อนเถอะค่ะ คุณหนูกลับมาเมื่อไหร่แล้วฉันจะบอกให้มาทักทายคุณผู้ชายเอง”

“เข้าใจแล้ว...หลังจากนี้คงต้องกำชับแรงๆ เสียบ้างแล้วว่าให้เพลลาฯ
เที่ยวกลางคืนเสียบ้าง”

ถึงปากจะพูดแบบนี้ก็เถอะ พออยู่ต่อหน้าคุณหนูเข้าจริงก็ไม่มี
ทางดู “แรงๆ” ได้หรอกค่ะ พามาเล่าเคยกระซิบบอกวิดีโอเทปแบบนี้ในช่วง
พักระหว่างงาน ฮิวจ์เคยเป็นห่วงลูกสาวจนกระทั่งส่งคนคุ้มกันหลายคน
ตามประกบ แต่กลับเป็นฝ่ายถูกต่อว่าเสียเองว่า “พอชะที่เถอะ หนูไม่ใช่
เด็กๆ เสียหน่อย ปล่อยให้หนูอยู่แบบธรรมดาๆ กว่านี้ได้ไหม” หลังจาก
นั้นเลยต้องยกเลิกการให้ผู้คุ้มกันติดตาม อย่างน้อยก็ในขอบเขตสายตา
ของเธอ และบางครั้งพามาเล่าต้องปิดปากคนรอบข้างเพื่อปกป้องความเป็น
ส่วนตัวของลูกสาวจากการแทรกแซงของผู้เป็นพ่อ ฮิวจ์จึงแทบจะไม่รู้เรื่อง
พฤติกรรมของลูกสาวเลย

“ถ้าจั้น ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

พามาเล่าทำความเคารพ แล้วหันไปทางประตู ขณะที่วิดีโอเทปจะ
ขอตัวบ้าง ก็ถูกเรียกเอาไว้ “รอเดี๋ยว”

“ไหนๆ แล้ว มาตี๋มกันสักแก้วสิ พามาเล่า ขอเหล้ากับกับแกล้ม
หน่อย”

...เฮ้อ

ทนายความคนก่อนหน้าวิดีโอเทปลาออกไปเกือบสิบปีแล้ว โดยยังไม่
รู้สาเหตุ อาจจะเบื้องหน้ากับการไม่รู้จักแยกแยะเวลาส่วนตัวกับเวลา
งานก็ได้ ทั้งยังมีข่าวลือว่าถูกพวกนักเลงหัวไม้ที่มีความแค้นอยู่กับฮิวจ์
ทำร้ายเอา แต่อย่างน้อยวิดีโอเทปก็มีความรู้สึกที่ว่าข้อแรกน่าจะเป็น
จริงมากกว่า

แต่แค่ตี๋มเหล้าด้วยกันก็ไม่มีอะไรเสียหาย ใจหนึ่งก็แอบรู้สึกภูมิใจที่
ได้ตี๋มเหล้าฉันมิตรกับราชอาชังหาริมทรัพย์ผู้โด่งดัง

อีกอย่าง ถึงจะกลับบ้านไปก็แค่เข้านอน ภรรยาที่เคยต้อนรับด้วย
รอยยิ้มไม่ว่าจะกลับบ้านดึกตื่นแค่ไหน ตอนนั้นก็ไม่ว่างแล้ว

กว่าวิคเตอร์จะถูกปล่อยตัวให้กลับได้ก็อีกเกือบชั่วโมง

✱

“...งั้นค่อยเจอกันนะ แจ็ค...ฮือ เข้าใจแล้ว...รักนะ”

ได้ยินเสียงกระซิบอดอ้อนน่ารักดังมาจากสุดทางเดิน

พามেলা เอลิสันชะงักเท่า ผ่างกายรอ การไม่ละลาบละล้วงความเป็นส่วนตัวของครอบครัวนายจ้างเป็นข้อใส่ใจขั้นต่ำสุดที่แม่บ้านพึงมี

ในที่สุดการสนทนาก็จบลง ได้ยินเสียงประตูลิฟต์ปิด พามেলাรออีกหลายวินาที แล้วก้าวเข้าไปในโถงลิฟต์ราวกับเพิ่งจะมาถึง

“อ้าว พามেলা”

สาวน้อยผูกผมสีแอสบลอนด์เป็นหางม้า โรน่า เหลียวกลับมา

“ไปส่งเขามาหรือคะ”

เบนสายตาไปทางลิฟต์ปลายทาง “ฮือ...ขอบใจนะ” โรน่าพยักหน้าด้วยสีหน้าหงอยๆ ราวกับยังอาลัยอาวรณ์ที่ต้องจากกับคนรัก

“ป้าป้าล่ะ?”

“หลังคุณไวน์เบอร์กกลับไปแล้ว ก็คุยกับคุณลิสเตอร์อยู่ที่ห้องคะ ระหว่างที่คุณหน่ออยู่ในห้องคอลเลกชันรูม ก็ไม่ได้เข้าใกล้ห้องปาร์ตี้เลย ดังนั้น ไม่ต้องห่วงเรื่องคุณคาทรินะคะ”

“เข้าใจแล้ว งั้นเดี๋ยวจะไปบอกราตรีสวัสดิ์ป้าป้านะ”

โรน่าหมุนตัวกลับ วิ่งไปตามทางเดินราวกับจะหนีหน้า พามেলাมองตามแผ่นหลังของโรน่าซึ่งมีท่าที่หม่นหมองไม่ว่าเรงแจ่มใสอย่างเคย จากนั้นเข้าไปในห้องปาร์ตี้

พามেলাล็อกกุญแจจากด้านในเพื่อความแน่ใจ แล้วเดินอ้อมโต๊ะไปฝั่งตรงกันข้าม เธอเลื่อนชั้นหนังสือ กดปุ่มป้อนพาสเวิร์ดประตูลับ เปิดสวิทช์ห้องคอลเลกชันรูม ขณะเดินไปตามทางเดินที่วอวนเป็นเขาวงกต

ก็เดินมองกระจกไปที่ละแผ่นอย่างระมัดระวัง

...ราวี่สิบนาที่ ก็ตรวจเช็คจบ

ออกจากประตูลับไปยังห้องปาร์ตี้ เลื่อนชั้นหนังสือกลับที่เดิม กระจกที่ห้องด้านในสุดนั้นมีรอยฝ่ามือติดอยู่ ไม่รู้ว่ายายเด็กคนนั้นคิดอะไรอยู่จึงได้พาแฟนไปดูจนกระจก น่ากลัวจริงๆ แม้จะเช็ดรอยฝ่ามือออกไปแล้ว แต่ถ้าขึ้นยังเล่นกับไฟแบบนี้อีก ยิวจ้ออาจจะรู้เข้าก็ได้ ควรจะต้องกำชับเอาไว้ก่อน

ออกจากห้องปาร์ตี้ไปยังโถงลิฟต์ พาเมล่ากดปุ่มเรียกลิฟต์ ประตูชั้นนอกหนาหนักเสียงจนได้ยินเสียงจากช่องลิฟต์แค่ว้าวๆ เท่านั้น

รออยู่เกือบนาที่ ลิฟต์นั้นไปอยู่ที่ชั้นบนสุดแล้ว แม้จะเป็นลิฟต์ที่เชื่อมตรงกับชั้นหนึ่ง แต่เมื่อมีจำนวนชั้นเยอะ ก็ต้องกินเวลาอยู่ที่ พอประตูลิฟต์เปิดเจี๊ยบๆ พาเมล่าก็เข้าไปข้างใน

กดปุ่ม ไม่ใช่ชั้นหนึ่งแต่เป็นชั้นดาดฟ้า ประตูปิดพร้อมกับเร่งความเร็วเล็กน้อย ลิฟต์ก็เริ่มเคลื่อนตัวโดยไร้เสียง การทำงานของลิฟต์ภายในทาวเวอร์นั้น ถูกตรวจตราโดยห้องควบคุมที่ชั้นสอง แต่ระหว่างที่ลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้นไปชั้นบนสุด จะไม่มีการตรวจตราเนื่องจากค่านึงถึงความเป็นส่วนตัว พวกรปภ.ที่ทางเข้าตรงชั้นหนึ่งก็เช่นกัน ถ้าหากไม่เข้ามาหาหุ่นแบบกับประตูชั้นนอกของลิฟต์ ก็ไม่มีทางรู้ว่าลิฟต์กำลังเคลื่อนตัวจากชั้นบนสุดไปยังดาดฟ้า

ครั้งนี้รอเพียงแค่นี้ก็ลิบวินาทีก็ไปถึงชั้นดาดฟ้า เลยกประตูลิฟต์ชั้นนอกไป ยังมีประตูอยู่อีกชั้น ทางขวามือมีปุ่มบ่อนตัวเลขอยู่ เป็นชนิดเดียวกับประตูที่ใช้ผ่านเข้าไปยังห้องคอลเลกชันรูม และเมื่อปุ่มรหัสลับเดียวกันเข้าไป ล็อกก็คลายออกเปิดประตู พริบตานั่นลมแนวขวางก็พัดผมของพาเมล่าจนยุ่งเหยิง

บนดาดฟ้าเป็นลานโล่ง

พื้นที่ราบโล่งกว้างขนาดสร้างสนามเทนนิสได้สิบสนาม ที่ใจกลาง

บทที่ 1 กลาสเบิร์ต (I) วันที่ 20 ธันวาคม 1983 19:30~

วาดวงกลมขนาดใหญ่ไว้ด้วยเส้นสีขาวหนา ถ้าไม่นับลิปต์และประตู
ทางออกฉุกเฉิน สิ่งทีสะท้อนในสายตาก็มีแต่พื้นราบเรียบและรัวเตี้ยๆ และ
แสงสว่างระยิบระยับนับพันๆ ที่ดงามราวกับภาพลวงตา

ดูนาฬิกาข้อมือ ได้เวลาพอดี

ได้ยินเสียงหึ่งๆ ดังมาจากเหนือหัว ลำตัวขนาดยักษ์สีขาวทรงรีกำลัง
โกล้งเข้ามาเงียบๆ จากท้องฟ้าค่าคืนที่มองไม่เห็นดวงดาว

เจल्लीฟิชแบบขับเคลื่อนอัตโนมัติ ด้านลมกระโชกแนวขวาง ขณะ
ร่อนลงบนดาดฟ้า

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I)

วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

“โห”

มาเรีย ซอลส์ปรีแห่งหน้ามองหอสะท่อนเจ็ดจำอยู่ในแสงตะวัน
อุทยานออกมาอย่างทิ้งๆ

ได้ยินว่าเป็นอาคารสูงนุด้วยกระจก ตอนแรกนึกว่าจะเป็นตึกเปราะๆ
เสียอีก แต่ทาวเวอร์ที่เห็นอยู่ใกล้ๆ นั้นพลิกความคาดหมายไปโดยสิ้นเชิง
เป็นทาวเวอร์ขนาดมหึมาทั้งดงาม โกะเก้ แต่กลับหนาหนักให้ความรู้สึก
ทรงอำนาจ แม้จะอยู่ในพื้นที่ที่เป็นตึกกระจกฟ้า แต่อาคารหลังนี้ก็โดดเด่น
ตามตัวอักษรเหนือกว่าตึกรอบข้าง ดึงดูดสายตาอย่างชัดเจน

“ที่นี่คือปราสาทหลังใหม่ของ ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด คนนั้นสินะ เรน
เตรียมพร้อมหรือยัง?”

“เตรียมพร้อมอะไรกันล่ะครับ”

คุโจ เรน ลูกน้องตอบด้วยสีหน้าเอือมระอา

สีผิวออกเหลืองจางๆ แบบคนประเทศ J เค้าน้ำส่อแววจลาด
เฉลิยวที่สวมแว่นเอาไว้ สวมชุดสูทเนี้ยบไว้รอยดำหนิ ดูแล้วเหมือน
ทนายความมากกว่าจะเป็นตำรวจ ผมดำสนิทด้านหน้าที่หิวไว้เรียบร้อย
กระเชิงด้วยแรงลมระหว่างตึก

“หมายค้นก็ไม่มี แกมไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า ออย่าว่าแต่จะได้อยู่กับ
เจ้าตัวเลย ผมว่าดีไม่ตีจะโดนไล่ตะเพิดออกมาตั้งแต่เจอพนักงานต้อนรับ
แล้วล่ะครับ”

“ช่วยไม่ได้ ก็ขอไม่ได้ทั้งสองอย่างนี่นา”

นึกถึงการกระทบกระทั่งกับสารวัตรใหญ่แล้ว มาเรียกัดริมฝีปาก

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

“มีหัวหน้าซีไซด์ ลูกน้องก็เหนื่อยหน่อยละ นายไม่คิดยังงั้นบ้างรึไง?”

“นั่นนะสิครับ แต่ถ้าเป็นความรู้สึกของลูกน้องที่มีหัวหน้ามันง่าย
ไม่ดูตาม้าตาเรือละก็ ตอนนี่ก็กำลังสัมผัสในกาลปัจจุบันอยู่เลยละครับ”

“หมายความว่าไงละ?”

เรนยกไหล่ไม่พูด ลูกน้องอะไรไม่น่ารักเอาเสียเลย

สามสัปดาห์ผ่านไปหลังจากปีใหม่ วันที่ 21 มกราคม เขต M
เมือง N มลรัฐ NY

นครแห่งธุรกิจที่โดดเด่นในโลกมีตึกระฟ้าขนาดมหึมาเรียงราย ถนน
ตัดผ่านระหว่างตึกราวกับตาข่าย ไฟจราจรกะพริบ รถยนต์ปล่อยไอเสีย
คละคลั่ง ผู้คนสวมชุดสูทและเสื้อโค้ตเดินสวนกันไปมาตรงทางม้าลาย
ขณะนั้นเป็นเวลา 9 โมงเช้า นี่เป็นทัศนียภาพที่ไม่มีให้เห็นใน
มลรัฐ A ซึ่งมาเรียอาศัยอยู่ นคร P เมืองหลวงของมลรัฐนั้นก็มีผังเมือง
เป็นระเบียบ แต่คงเพราะที่ดินราคาถูก อาคารส่วนใหญ่จึงเป็นแนวราบ
มากกว่าจะเป็นแนวดิ่ง ย่านที่ดูเป็นเมืองใหญ่ แม้จะไม่ถึงกับไม่มี แต่ก็
มีอยู่เพียงกระจุกเดียว

ในนครใหญ่ที่สุดของประเทศ U นี้ “แซนด์ฟอร์ด ทาวเวอร์” หอคอย
ขนาดยักษ์ใหม่เอี่ยมมกรูกระจกกิ่งก็ยิ่งโดดเด่นขึ้นไปอีก

เท่าที่ฟังจากเรน อาคารนี้เพิ่งจะสร้างเสร็จสมบูรณ์เมื่อหนึ่งปีก่อน
เป็นอาคารสร้างใหม่ตรงตามตัวอักษร ความสูงทั้งหมด 260 เมตร มีทั้งหมด
72 ชั้น ตอนที่ฟังอธิบายก็ยังไม่ออกว่าตัวเลขนี้มันจะขนาดไหนกันแน่
แต่พอมาเห็นหน้าดูใกล้ๆ แบบนี้ ก็สัมผัสได้ถึงความใหญ่ทะมึนจนราว
จะกดทับใส่ร่าง

ตึกข้างเคียง ถ้ามองในสายตาของคนจากมลรัฐ A ก็ถือว่าเป็น
อาคารสูงไม่น้อย แต่เมื่ออยู่เบื้องหน้าทาวเวอร์ที่สูงกว่าเกือบสามเท่าก็ไม่
ต่างจากสามัญชนที่ต้องคุกเข่าอมสยบให้กับราชา

ได้ทอ่งฟ้าสีคราม มองเห็นชั้นบนสุดของทาวเวอร์ลิบๆ ราวกับเป็น

จุดจุดเดียว บนยอดตึกนั้น ราชาสั่งหาวิมพิณคนนั้นคงกำลังนอนตีพุง
อยู่อย่างผยองกระมัง

รู้สึกขัดใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ไ้อ้เราหรืออดทั้งทีเยว อดทั้งกิน
เหล้าเข้าบาร์แท้ๆ

“ไปกันเถอะ เรน”

มาเรียหันมาบอกลูกน้อง เรนตอบ “รับทราบ” ผสมผสานกับการ
ถอนใจเฮือก

※

อีวจ์ แซนด์ฟอร์ด นักธุรกิจผู้โดดเด่นของประเทศ U มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับการลักลอบค้าสัตว์และพืชหายาก พวกเขาเรียได้ข้อมูลนี้มาเมื่อราวสอง
อาทิตย์ก่อน วันที่ 4 มกราคม 1984 เพิ่งจะข้ามปีใหม่มาได้ไม่กี่วัน

“จริงหรือ?”

“ไม่ผิดหรอก”

ชายผู้นั้นตอบการซักไซ้ของมาเรียในห้องสอบสวนด้วยภาษา U
สำเนียงกระด้างๆ

ชายผู้นี้ถูกจับกุมในบาร์เมือง F หลังจากปีใหม่ไปหยกๆ มลรัฐ A
นั้นมีพรมแดนทางใต้ติดต่อกับประเทศ M จึงมีคดีลักลอบเข้าเมืองหรือ
ลักลอบค้าสิ่งผิดกฎหมายกันไม่หยุดหย่อน ที่นคร F ซึ่งอยู่ทางเหนือ ก็มี
พวกลักลอบข้ามชายแดนหลังไหลกันเข้ามา แล้วก็ถูกจับกุมตั้งแต่ข้อหา
ปลอมแปลงตัวตนไปจนถึงมีส่วนเข้าไปร่วมในการค้าขายสินค้าจากแหล่ง
ที่มาผิดดำ

ผู้ชายในครั้งนี่ก็เช่นกัน เขาก็ควรจะเป็นแค่หนึ่งในผู้ที่ถูกจับในข้อหา
หลบหนีเข้าเมือง ทว่า

เรื่องก็แค่เกิดเหตุทะเลาะวิวาทระหว่างลูกค้าเมาสุราในบาร์ และ

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

มาเรียที่บังเอิญอยู่ในที่เกิดเหตุด้วยก็เข้าระงับเหตุ ระหว่างที่สอบปากคำ ผู้ต้องหาคนหนึ่งแสดงท่าทีมีพิรุณเลยสอบสวนเพิ่ม แล้วเจอว่าเป็นผู้ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นกรณีที่เจออยู่บ่อยๆ ก็จะนั่งดื่มเหล้าสบายๆ เสียหน่อย ดันพลอยติดร่างแหเข้าไปในเรื่องงูนั้น เสียนี้

แต่ขณะที่เรากับพนักงานสืบสวนคนอื่นฯ ไปยังที่อยู่ของชายคนนั้น เพื่อตรวจสอบว่ามีผู้หลบหนีเข้าเมืองคนอื่นฯ อยู่อีกหรือเปล่า สถานการณ์ก็พลิกผันไปในทันที

มีการค้นพบสมุดบันทึกสกปรกเป็นปึกๆ อยู่ด้านในของชั้นเก็บของในครัว

เป็นสมุดบัญชี ลงวันที่ ที่อยู่โดยย่อ ชื่อย่อและคำศัพท์สะกดแปลกๆ ไม่คุ้นตา บันทึกไว้เป็นรายการที่อ่านไม่เข้าใจอยู่หลายสิบแผ่นด้วยกัน

สีหน้าเรณขณะตรวจสอบบันทึกเคร่งเครียดขึ้นทันที

“Caretta caretta...Xipholena atropurpurea นี่มันชื่อทางวิทยาศาสตร์ของพีชและสัตว์นี้ครับ มีแต่สัตว์และพีชหายากที่ถูกห้ามค้าขายโดยสนธิสัญญาระหว่างประเทศทั้งนั้น”

เมื่อมีการสืบสวนเพิ่มเติมพร้อมกับการพบสัตว์หายากสิบกว่าตัวในกระท่อมนอกเมือง รูปคดีก็ได้เปลี่ยนไปเป็นคดีลักลอบค้าพีชและสัตว์หายากแทน

ภายในสถานีตำรวจศึกักขึ้นมาทันที วันที่ซึ่งบันทึกอยู่ในบัญชีนั้น วันที่เก่าที่สุดย้อนหลังไปร่วมยี่สิบปีก่อน ข้อเท็จจริงที่ว่ามีการลักลอบค้าขายเล็ดลอดสายตาดำรวจมานานถึงขนาดนั้น สร้างความตระหนักให้แก่เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวน โดยเฉพาะพวกกรุณลายครามไม่ใช่น้อย

ข้าร้าย ปัญหาอยู่ที่ตัวลูกค้าของนายหน้าค้าสัตว์ป่า

มีทั้งสมาชิกสภาองเกรสฝ่ายรัฐบาล ผู้บริหารบริษัทขนาดใหญ่ นักแสดงชื่อดัง...แม้จะใช้ชื่อย่อปิดบังชื่อจริง แต่จากที่อยู่ก็มีแต่ชื่อย่านที่พักอาศัยหรือบ้านพักตากอากาศระดับหรูเรียงอยู่เป็นดับ ชวนให้คิดว่าพวก

คนชั้นสูงต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วย

ชื่อที่โผล่มาบ่อยครั้งในนั้นแม้ช่วงเวลาจะไม่ตายตัวก็ตาม คือชื่อย่อ “H.S.” และที่อยู่ตามที่บันทึกไว้ก็เป็นโกดังระบายสินค้าของบริษัทในเครือชายที่ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ดเป็นเจ้าของอยู่

“นี่นะ ลูกคำประจำตั้งแต่สิบห้าปีก่อนเลยละมัง...ที่นั่นเขาก็เป็นแบบนี้แหละ”

ตัวเองเป็นแค่คนส่งของ ไม่ได้ติดต่อกับฮิวจ์โดยตรง แค่อาสินค้าที่รับมาไปส่งตามสถานที่ที่ถูกระบุมาให้ ส่วนเรื่องงานนั้นมีส่วนกลางติดต่อเบื้องหลังเอาไว้ คนที่มาส่งของให้แต่ละครั้งจะไม่ใช่คนเดิม ไม่รู้ว่าเบื้องหลังจะมีองค์กรอะไรอยู่หรือไม่และเป็นลักษณะใด นี่คือการทำให้การของผู้ลึกลับคำ แม้จะไม่ได้คำให้การในระดับที่ลึกกว่านี้ แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้พนักงานสอบสวนกลิ่นน้ำลายเอือก สมุดบัญชีและคำให้การของชายคนนั้นก็บอกใบ้เป็นนัยๆ อยู่แล้วว่าเส้นทางการลึกลับคำพิชและสัตว์หายากนั้นมันใหญ่โตเกินกว่าที่คาดการณ์กันเอาไว้

ไม่ใช่เรื่องที่จะเปิดเผยต่อสื่อมวลชนได้ ในรายชื่อผู้ต้องสงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับนั้น ผู้ที่มีเส้นสายลึกๆ อยู่ในวงการเมืองหรือวงการธุรกิจก็มีอยู่ไม่น้อย การจะเปิดเผยออกมาในตอนนี้นั้นยังเร็วเกินไป

กำลังมีการพิจารณาที่จะขอความร่วมมือจากสถานีตำรวจใกล้เคียงขณะที่กำลังดำเนินการสืบสวนไปในทางลับอย่างระมัดระวัง ในตอนนั้นเอง สารวัตรใหญ่ก็สั่งระงับการสืบสวน

“ว่า แค่นี้ก็คุ้มแล้ว เจ้าจิ้งนั้น”

ระหว่างทางมุ่งหน้ามายังมลรัฐ NY มาเรียเตะพนักเก้าอี้พักรอโครมใหญ่

ในลิบบีนั่นว่างเปล่า ไม่มีใครให้ค่า เรนชมวดคิ้วเหมือนจะบ่นว่า “อีกแล้วหรือครับ” ก่อนถามกลับมาด้วยสีหน้าจริงจัง

“มันจะดีหรือครับ มาเรีย

ถึงคุณจะทำอะไรโดยพลการอยู่เป็นประจำก็จริง แต่ตอนนี้ ตัวคุณเองก็อาจจะไม่อยู่รอดปลอดภัยนะครับ พุดแบบนี้คงไม่เหมาะนัก แต่ข้อสงสัยของอีกฝ่ายก็แค่การลักลอบค้าสัตว์และพืช ไม่ได้เป็นอันตรายถึงชีวิตคน ต่อให้จับกุมได้ก็เถอะ โทษก็รู้ว่าจะหนัก”

“ไม่รู้ไม่ชี้ยะ”

คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว “ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นใคร หรือทำคามผิดอะไร ถ้าได้หลักฐานมาแล้ว แต่กลับเพิกเฉยต่อความผิดนั้นไม่ใช่สิ่งที่ตำรวจพึงกระทำ ถ้าอยากจะได้ฉันทองก็ลองดู”

เอาเป็นเอาตาย ทั้งที่ปกติก็ไม่ได้อยากจะตั้งใจทำงานเสียหน่อย ตรงนี้แหละที่เป็นนิสัยเสียของตัวเองซึ่งทำให้โตเป็นผู้ใหญ่ไม่ได้เสียที

“ที่สำคัญ เรน นายทำแบบนี้มันจะดีหรือ? ขึ้นมาล้มหัวจมท้ายกับฉัน นายจะพลอยช่วยไปด้วยนา”

การมาทำงานนอกเขตคราวนี้เป็นการอ้างว่าไปอบรมที่มลรัฐ NY ส่วนสถานที่กับเวลา เรนก็เป็นคนหาคอร์สอบรมที่เหมาะสมๆ เพื่อจะขออนุมัติให้มาทำงานนอกเขต

“ขึ้นปล่อยคุณมาคนเดียว ผมอาจจะโดนผู้บังคับบัญชาทวงถามความรับผิดชอบในฐานะผู้กำกับดูแลเอาก็ได้ครับ ถ้าไหนๆ อาชีพจะตกอยู่ในความเสี่ยงแล้วละก็ อย่างน้อยก็ขอเลือกทางที่จะจำกัดความเสียหายให้อยู่ในระดับต่ำสุดเอาไว้ก่อนดีกว่า”

“...นี่นาย หว่าฉันเป็นตัวช่วยรึไง?”

“อ้าว ตกลงว่าไม่ใช่หรือครับ”

ยังเป็นลูกน้องที่น่าซังไม่เปลี่ยน เรนกลับไปสีหน้าจริงจังอีกครั้ง

“จะว่าไปแล้ว นี่ก็ไม่ถึงว่าจะโดนแรงกดดันตั้งแต่นั้นๆ ขนาดนี้ะครับ หรือจะเป็นเพราะอิทธิพลของฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ดไม่ธรรมดาทั้งนั้น”

“ไม่ใช่เรื่องโอเวอร์อะไรขนาดนั้นหรอกน่า อย่างน้อยก็เฉพาะครั้งนี้”

มาเรียตัดบท “ไม่เชิงว่าฝ่ายโน้นใช้อำนาจกดดันหรือก สรวัตระนะ
ซึ่กั้วไปเอง จากที่คณนายเล้า สรวัตระกับฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ดจบโรงเรียน
จูเนียร์ไฮสกูลเดียวกัน”

“ยังกับภาพความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายในสมัยนั้นผุดขึ้นมาให้เห็น
เลยนะครับ”

แม้กับสรวัตระใหญ่ลิ้นอาบยาพิษของเรณก็ยังไม่ยอมยั้งให้ “แต่ถ้า
เป็นแบบนั้น ฝ่ายนั้นก็อาจจะมอมทะลุถึงลูกไม้ของเราแล้วก็ได้้นะครับ แล้ว
จะทำยังงั้กันดีครับ”

“ก็แหงอยู่แล้ว ลุยเข้าไปซึ่งๆ หน้านี้แหละ”

เรื่องธรรมดาแบบนี้ยังต้องถามกันด้วยหรือไ้ เรนชมวดคิ้ว ถอน
หายใจยาว

“คนประเทศ J อย่างผม อธิบายให้คนประเทศ U อย่างคุณฟังก็
เหมือนเอามะพร้าวไปขายสวน แต่คุณไม่ควรจะประเมินอำนาจของฮิวจ์
แชนด์ฟอร์ดต่ำเกินไปนะครับ”

เรณเปิดสมุดบันทึก อ่านประวัติย่อของฮิวจ์ “ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด เกิด
เมื่อปี 1928 ที่มลรัฐ U ระหว่างเรียนที่มหาวิทยาลัย P ก็ช่วยงานบริษัท
อสังหาริมทรัพย์ของญาติ ถูกมองเห็นความสามารถจึงได้รับสืบทอดอำนาจ
บริหารเมื่ออายุราว 25 ทำการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่มีชื่อเสียงจำนวน
มาก นอกจากนี้ยังก่อตั้งกิจการอื่นอีกหลายๆ อย่าง อาทิ บริษัทผลิตกระดาษ
SG ฯลฯ เมื่ออายุเข้าวัย 40 ปีก็ก้าวขึ้นไปเป็นหนึ่งในมหาเศรษฐีระดับล้านๆ
ไม่กี่คนของประเทศ U เป็นเจ้าของเรื่องราวแห่งความสำเร็จตามแบบฉบับ
เลยนะครับ”

“...บริษัทผลิตกระดาษ?”

สำหรับคนที่เติบโตมากับกิจการอสังหาริมทรัพย์ นี้ออกจะเป็น
กิจการที่แปลกประหลาดอยู่

“ดูเหมือนภรรยาของเขาจะเป็นลูกสาวร้านเครื่องหัตถกรรมแก้วนะ

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

ครับ แต่กิจการไปไม่รอด ตอนที่กำลังพิจารณาจะขายให้กับอาคาร ฮิวจ์ก็ไปเยือนด้วยเรื่องงานพอดี

เขาหลงรักลูกสาวของร้านตั้งแต่แรกพบ เลยซื้อทั้งกิจการทั้งที่ดิน แล้วก็ฟื้นฟูผลประกอบการของร้านขึ้นมาได้ในเวลาไม่ถึงปี เลยกลายเป็นความสัมพันธ์กับลูกสาว หลังจากนั้นก็ขยายกิจการไม่หยุดยั้ง จากร้านส่วนบุคคลเล็กๆ หลังเขา เติบโตขึ้นมาเป็นบริษัทขนาดใหญ่ที่มีสำนักงานใหญ่อยู่ในเมืองใหญ่ มีพนักงานนับพัน...นี่เป็นเรื่องราวที่ถูกบอกเล่าในการอบรมพนักงานใหม่ของบริษัท SG เสมอครับ”

เป็นเรื่องราวแห่งความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ เพียงพอที่จะเป็นประวัติศาสตร์ของบริษัทชั้นนำ

“เพียงแต่เบื้องหลังนั้นมีการแอบเจรจาแบบเฉียดฉิวจะผิดกฎหมายกับกระทรวงที่เกี่ยวข้องบ้างละ ใช้วิธีทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อขัดขวางคู่แข่งบ้างละ เอาเงินฟาดหัวเพื่อกลบเกลื่อนเรื่องเสียหายบ้างละ ชาวลิโอมีดำต่าพวกนี้ก็มีไม่ขาดสายเหมือนกัน

นี่เป็นแค่ตัวอย่างเดี๋ยวนะครับ ทราบหรือเปล่าครับว่าเมื่อสามปีก่อน เกิดอุบัติเหตุระเบิดขึ้นในห้องวิจัยของบริษัท SG”

มาเรียกความหลงไปในความทรงจำ จะว่าไป พอจะจำได้ว่ามีชาวลักษณะนั้นออกมาเอิกเกริกทางทีวีอยู่พักหนึ่ง...ไม่สิ หรือนั่นจะเป็นอุบัติเหตุอื่น

“จะจำได้แค่เลื่อนรางก็ช่วยไม่ได้หรอกครับ ตอนที่ผมเรียกดูการออกข่าวในช่วงนั้น ในวันที่เกิดอุบัติเหตุก็มีแค่ข่าวด่วนออกมาว่า ‘ดูเหมือนจะมีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตหลายราย’ แต่ก็แทบไม่มีการรายงานข่าวต่อจากนั้น

จากบันทึกรายงานการตรวจสอบอุบัติเหตุที่ส่งไปให้ทางตำรวจหลังจากนั้น ความเสียหายด้านบุคลากรนั้น มีผู้เสียชีวิตสามคน บาดเจ็บเจ็ดคน แต่รายละเอียดของอุบัติเหตุกลับจบลงแค่ครึ่งหน้ากระดาษ”

เรนรายงานอย่างคล่องปาก ดูเหมือนในคดีครั้งนี้ เรนจะไปค้นหา ข้อมูลเกี่ยวกับฮิวจ์มาด้วยตัวเอง

แต่ว่า สาเหตุของอุบัติเหตุกลับรายงานแค่ครึ่งหน้ากระดาษเขียนนะ? ขนาดครั้งหนึ่ง ตัวเองเคยขับรถตำรวจชนรถผู้ต้องหาที่กำลังหลบหนีจนรถ บุน ยังถูกใช้ให้เขียนรายงานยาวกว่านี้เลย

“ดูเหมือนรายงานอย่างเป็นทางการ จะถูกตัดตอนให้รับเอาตาม รายงานการตรวจสอบภายในของบริษัท SG นะครับ ถ้าเกิดอุบัติเหตุระเบิด ไม่ว่าจะ มีผู้ได้รับบาดเจ็บเสียชีวิตหรือไม่ หรือจะมีการรายงานข่าวใหญ่เล็ก แค่นั้นก็ตาม องค์การสาธารณะอย่างตำรวจหรือดับเพลิงก็ต้องตรวจสอบอย่างรอบคอบ แต่นี่ดูเหมือนจะไม่ได้ทำตามนั้น ในบันทึกอย่างเป็นทางการ รายละเอียดก็ถูกตัดทอนไป ทั้งที่เป็นบันทึกเกี่ยวข้องกับความเป็น ความตายของคนแท้ๆ นะครับ”

คงอยากจะทำบอกละสิ ว่าสำหรับฮิวจ์แล้ว การจะใช้อำนาจแทรกแซง องค์การสาธารณะนั้นก็เป็นเรื่องกล้วยๆ

“สาเหตุของอุบัติเหตุคืออะไร?”

“มีบันทึกไว้ในรายงานว่า ‘มีความเป็นไปได้ว่าผู้ปฏิบัติงานในที่เกิด เหตุควมคุมเครื่องจักรผิดพลาด’ แต่ความเป็นจริงนั้นแม้กระทั่งบัดนี้ก็ยัง ไม่รู้ชัดครับ จากปากคำของสถานีตำรวจในท้องที่ก็คือแทบไม่มีข้อมูล ออกมาจากบริษัท SG ด้วยเหตุผลด้านการรักษาความลับบริษัท...แต่ลือ กันว่าจริงๆ แล้วไม่ใช่เกิดจากความผิดพลาดในการปฏิบัติงาน แต่เกิดจาก หัวหน้างานออกคำสั่งให้ฝืนทำเรื่องที่มีความเสี่ยง”

กลบเกลื่อนที่เกิดเหตุเพื่อปิดบังความผิดพลาดจากคนระดับหัวหน้า ที่ไร้ความสามารถ แบบเดียวกับในกองทัพหรือในสถานีตำรวจที่ไหนก็ไม่รู้ละ จะว่าไป

“แต่จำเป็นต้องทำขนาดนั้นเพื่อปากดีเลยหรือ ถ้าเป็นข้อมูลลับก็ ค่อยป้ายดำทับรายละเอียดเอาที่หลังก็พอเนี่ยนา”

“ไม่เชิงเปาคดีหรอก เรียกว่าไม่อยากจะให้เรื่องมันร่วนวายไปกว่านั้นมากกว่ากระมังครับ ผมเองก็ไม่ได้รู้โดยตรง แต่ได้ยินมาว่าก่อนจะเกิดอุบัติเหตุเมื่อสามปีก่อน เคยมีเหตุระเบิดที่เกี่ยวข้องกับฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ดเมื่อก่อนหน้านั้นนานมาแล้วด้วย”

นี่ก็ออกแล้ว

ถ้าพูดถึงฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ดกับคดีระเบิดละก็ นี่เป็นคดีที่ควรจะถูกหยิบยกขึ้นมาพูดถึงให้เร็วกว่านี้

“หมายถึงการลอบวางระเบิดก่อการร้ายเมื่อสิบปีก่อนนั้นสิ?”

เรนพยักหน้า ลดสายตาลงมองสมุดบันทึก

“ที่เกิดเหตุคืออาคารสูงในเมือง P มลรัฐ PE ที่อยู่ใกล้เคียงมลรัฐ NY เป็นหนึ่งในอาคารที่อยู่ในความครอบครองของฮิวจ์ในสมัยนั้น

มีผู้เสียชีวิตสิบกว่าคน ผู้บาดเจ็บนับร้อย กระเป๋าที่ใส่วัตถุระเบิดนั้นถูกนำเข้ามาโดยเด็กผู้หญิง ขณะที่เข้าไปยังทางเข้าชั้นหนึ่งก็ถูกจุดชนวน... เป็นคดีที่โหดร้ายอย่างที่พูดเลยละครับ

เด็กผู้หญิงที่ถือกระเป๋านั้นแทบไม่เหลือซาก แม้กระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่รู้หัวนอนปลายเท้า...เป็นโศกนาฏกรรมที่น่าเจ็บปวดใจนะครับ น่าจะส่งผลกระทบไม่น้อยต่อกิจการของฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ด”

ความทรงจำวนกลับมาอย่างกระจ่างชัด นคร P นั้น แม้จะยอมแพ้ให้กับนคร N ในเรื่องขนาด แต่ก็จัดว่าเป็นนครขนาดใหญ่ที่โดดเด่นภายในประเทศเช่นกัน โศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นกลางวันแสดๆ กลายเป็นเรื่องปั่นป่วนไปทั่วประเทศ U จนถึงขนาดที่ข้อบ่งชี้มอลล์ต่างจังหวัดยังต้องหารปภ.มายืนเฝ้าตรงทางเข้ากันไปพักใหญ่ แต่ทำไมถึงต้องยกเลิกการลดราคาไปด้วยมิทราบ นี่ก็ขึ้นมาตอนนี้ก็ยังไม่หาย

“หมายถึงสาเหตุที่อ้างวางเรื่องเหตุระเบิดเมื่อสามปีก่อน เพราะยังมีบาดแผลทางใจกับเหตุเมื่อสิบปีก่อนนั้นหรือ”

“ก็อาจจะเป็นไปได้”

ในที่สุดความซุกมุ่นุ่นวายก็สงบลง สำหรับหลายๆ คน มันก็กลายเป็นเรื่องราวในอดีตไป แต่สำหรับอิวิจลัะ จะเป็นอย่างไร

คดีก่อการร้ายที่ส่งผลกระทบต่อกิจการ สำหรับนักธุรกิจเจ้าของกิจการชั้นนำในประเทศ U ย่อมไม่ใช่สิ่งที่จะลืมกันได้ง่ายๆ ถ้าจะบอกว่าอิวิจลัะปิดเรื่องอุบัติเหตุภายในบริษัทเอาไว้ ไม่ใช่เพราะคำนึงถึงผู้เสียชีวิตแต่ด้วยมุมมองทางธุรกิจ...ก็คงจะไม่ได้เดาพลาดไปเสียเลยที่เดี่ยวกระมัง

“มาเรีย ยังไงก็อย่าทำอะไรบูมบ้ามละ

คนเล่าลือกันว่าถ้าจะไปที่พักส่วนตัวที่อยู่ชั้นบนสุด เราจะต้องผ่านอุปกรณ์ตรวจจับโลหะ คนที่เขายอมปล่อยให้เข้าไปถึงที่นั่น ถ้ามีท่าที่ไม่น่าไว้วางใจแม้แต่ชนิดเดียวให้เห็น ก็อาจถูกจับกุมทันทีโดยไม่ต้องไต่ถาม ถ้าเป็นแบบนั้น การสืบสวนก็จะจบลงทันทีโดยยังไม่ทันเริ่มนะครับ”

“รู้แล้วนา ฉันน่าจะเย็นตลอดอยู่แล้วละ”

ตอบไปโดยอัตโนมัติ แต่มาเรียก็ไม่มี ความมั่นใจเลยแม้แต่ชนิดเดียว

✱

“กรุณากลับไปเสียเถอะคะ”

ชั้นที่ 15 อาคารแซนด์ฟอร์ด ทาวเวอร์ ออฟฟิศสำนักงานใหญ่ บริษัท SG

แม้จะสวมบทเป็นเซลล์ขายประกันเข้าไป แต่คำตอบของพนักงานต้อนรับสาวที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ก็ไร้เมตรี่

“ตะ เดี่ยวสิ!? ไล่กันง่ายๆ แบบนี้เลยรี”

“ท่านประธานไม่พบคนที่ไม่ได้นัดเอาไว้คะ”

สายตาทิมแทงเหมือนจะบอกไว้ว่าสามัญสำนึกแค่นี้ก็ยังไม่รู้เลยหรือ “งั้นลงชื่อขอพบไว้เป็นลายลักษณ์อักษรก่อนก็ได้คะ และถ้าท่านรับทราบแล้วค่อยนัดหมายเรื่องวันที่จะพบกันอีกที”

ตอบตามแบบฉบับราชการเลยเขียนนะ จนชักอยากจะตอกหน้า
กลับไปว่า “เราเป็นตำรวจอะ” ขึ้นมาตึงตึง

แม้จะพูดว่าลุยเข้าไปซึ่งๆ หน้ากันเถอะ แต่อย่างที่เรนบอก ฮิวจ์
แซนด์ฟอร์ดนั้นมีเส้นสายอยู่ในวงการเมือง ขึ้นบอกลงตรงๆ แบบขวานผ่า
ซากตั้งแต่แรกก็เท่ากับเผยไตให้อีกฝ่ายรู้ นั่นคือการประเมินของมาเรีย

“ถ้าฉัน นัดได้เร็วที่สุดเมื่อไหร่”

“รวดเร็วขนาดอะ”

พนักงานต้อนรับหญิงลดสายตาลงมองตารางกำหนดการ “...จะ
เป็นวันที่ 15 กุมภาพันธ์นะอะ ของปี 1987”

“อีกสามปีไม่ใช่หรืง!”

“ท่านประธานงานยุ่งนะอะ”

บอกไปก็กลายเป็นว่า พอให้รู้ว่า เขาไม่ได้ว่างอย่างหล่อนหรอก ขณะที่
มาเรียกำลังคิดจะตบไปหน้าไร้อารมณ์นั้นสักขาด เเรนก็ก้าวออกมาจากข้างๆ

“กำหนดนัดหมายของคุณแซนด์ฟอร์ดที่คุณกรุณาช่วยเช็กให้ฉัน น้า
จะเป็นแค่เกี่ยวกับเฉพาะเวลาทำงานหรือเปล่าครับ แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาอื่น
ก็ขอรบกวนสักนิด อย่างเวลาอาหารก็ไม่รังเกียจครับ มีความเป็นไปได้หรือ
เปล่าครับที่จะขอคุยด้วย”

“...นั่นสินะอะ”

กิริยาของพนักงานต้อนรับสาวนุ่มนวลลงทันที จะเป็นคนที่
เปลี่ยนแปลงท่าทีตามคนที่คุยด้วย หรือว่าแค่หมั่นได้มาเรียกก็ไม่รู้ได้
“ท่านประธานเป็นคนที่ไม่แยแยะเรื่องเวลางานกับเวลาส่วนตัว...สำหรับ
กำหนดการนอกเวลานั้น มีคนที่เหมือนเลขอะ ส่วนตัวของท่าน
อยู่ ลองไปถามกับทางโน้นดูน่าจะดีกว่าอะ”

“ถ้าฉันช่วยติดต่อกับเลขอะ ส่วนตัวอะไรนั้นให้หน่อยได้ไหม?”

“กรุณากรอกแบบฟอร์มขอเพื่อการนั้นด้วยอะ”

น้ำเสียงเย็นชา มาเรียกำหมัดแน่นแต่เรนซึ่งก้าวตัดหน้าเข้าไปขวาง

เสียก่อน

“ต้องขอยกอย่างยิ่งครับ เดียวพวกเราจะกลับมาใหม่ ขอแบบฟอร์มคำร้องหน่อยได้ไหมครับ”

หลายนาทีให้หลัง

“นี่ นายมาขวางฉันทำไมหา!”

มาเรียกำลังจิกกัดลูกน้องที่เฝ้ามารยาอยู่ที่มุมหนึ่งของทางเดินถัดมาจากโถงลิฟต์

“ไม่หรอก คุณควรจะขอบคุณผมที่ ‘อุตสาหกรรมได้จนถึงตอนนั้น’ มากกว่านะครับ”

เรนน้ำเสียงออกจะเอือมระอา “จะว่าไป ตอนที่คุณจะสวมบทเป็นเซลส์บริษัทผมก็รู้แล้วละครับว่าคงไม่ไหว ลองไปดูหน้าตาทำทางตัวเองในกระจกหน่อยไม่ดีหรือครับ”

พูดแบบนี้หมายความว่าไง แต่เรนไม่มีท่าทีว่าจะสนใจกับความเดือดดาลของมาเรีย ยังคงพูดต่อ “แต่จะว่าไป ก็ถือว่าไม่ได้มาเสียเที่ยว เอาเสียทีเดียวนะครับ คุณรู้ตัวหรือเปล่า”

“เอ้”

คำตอบเสียงเบาลงโดยไม่รู้ตัว

พนักงานต้อนรับหญิงบอกว่าถ้าไม่ได้นัดไว้ก็จะไม่มาพบด้วย แต่ไม่ได้บอกเสียหน่อยว่า ไม่อยู่

ตอนนี้ ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ดอยู่ในตึกหลังนี้ อย่างน้อยตามกำหนดการสาธารณะของบริษัท SG ก็บอกเช่นนั้น

“ถ้ายังอยู่ในทาวเวอร์เดียวกัน จะที่ออฟฟิศเมื่อกี่หรือที่ชั้นอื่นก็ช่างไม่นานเรื่องของเราก็มีโอกาสจะไปเข้าหูฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด และถ้าเป็นแบบนั้น ฝ่ายโน้นก็อาจจะทำอะไรบางอย่างมาก็ได้ครับ”

ถ้าเกิดฮิวจ์ส่งคนคุ้มกันหรืออะไรติดต่อมา ก็อาจจะอาศัยเรื่องนั้นเป็นบันไดในการหาทางเข้าพบหน้าได้สินะ ชักจะคล้ายๆ กับหนึ่งสายลับ

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

เข้าไปแล้วสิ แต่จะว่าไป นั่นก็หมายถึงว่าายพนักงานต้อนรับหญิงนั้นจะไม่ก็ักข้อมูลเรื่องที่เราจะมาเยือนเสียก่อน

เลยทางเดินออกไป มีรปภ.สองคนยืนอยู่ ดูท่าทางจะไม่ทันเห็นพวกตน มองเห็นทางเข้าที่คล้ายๆ กับประตูคั่นอยู่ก่อนถึงพวกนั้น นั่นคือทางเข้าปราสาทของฮิวจ์หรือเปล่า

“หมายความว่ายิ่งุ่นวายเท่าไรก็ยิ่งดีไซ้ใหม่ หรือว่าจะเรียกจอห์นมาดี”

ออกชื่อนายทหารหนุ่มที่รู้จักกัน ดูเหมือนเคยได้ยินว่าปลายปีที่แล้วหรือต้นปีนี่แหละ จำวันเวลาโดยละเอียดไม่ได้แล้ว เขาจะไปแถวอีสต์โคสต์ ด้วยภารกิจทางการทหาร

“มาเรีย คุณเป็นลิวลือมาเฟียหรือครับ”

เรนถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย “เราแยกกันสอบถามเถอะ มีความเป็นไปได้เกินพอว่าสิ่งมีชีวิตหายากที่ฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ดได้มาจะถูกเก็บรักษาไว้ในทาวเวอร์นี้”

อาจจะมีส่วนพบเห็นบ้างก็ได้

ถ้าเราแยกกันไปทีละคน ก็มีโอกาสสูงขึ้นไปอีกฝ่ายอาจจะประมาทแล้วก็ลงมือทำอะไรบางอย่าง แม้จะเสี่ยงเกิดอันตรายต่อตัวเอง แต่มาเรียก็เป็นตำรวจ เรียนรู้เรื่องศิลปะป้องกันตัวมาแล้ว

แต่จะว่าไป ก็ไม่มีที่ท่าว่าฮิวจ์จะรู้ตัวถึงการเคลื่อนไหวของฝ่ายตน มีความเป็นไปได้สูงมากกว่าจะเป็นแค่ความกลัวเปล่าๆ ปลั๊ก หรืออาจวิดก็ได้ แต่ถ้าเป็นแบบนั้นก็ไม่มีเรื่อง เพราะยังดีกว่ากลับไปโดยไม่ได้ทำอะไร

“โอเค ั้งไปกันเถอะ มาเจอกันอีกที นั่นสินะ อีกสองชั่วโมงที่โถงทางเข้าใหม่?”

รับทราบ เรนพยักหน้า ยื่นอะไรที่เหมือนกับใบปลิวที่พับทบๆ กันมาให้ คู่มือชั้นต่างๆ ของอาคารนั่นเอง ในนั้นพิมพ์ผังการแบ่งพื้นที่ทั้ง

ทาวเวอร์โดยคร่าวๆ และแผนผังชั้นที่มีร้านรวงต่างๆ เอาไว้ มีรายละเอียดของชั้นบนดินไปจนถึงชั้นที่สิบสี่ แต่จากชั้นที่สิบห้าขึ้นไป มีแค่หัวข้อว่า “พื้นที่สำนักงาน” และ “พื้นที่อำนวยความสะดวก” เท่านั้น หรือจะบอกใบ้ว่าที่เหลือให้ไปตรวจสอบเอาเอง

แบ่งงานกันคร่าวๆ ว่าจะแยกกันสอบถามอย่างไร ขณะที่มาเรียกกำลังจะหมุนตัวกลับ ชูๆ ลูกน้องก็เรียกเอาไว้

“มาเรีย ยังไงก็ระวังหน่อย คู่ต่อสู้คราวนี้นะต่างออกไปมากในหลายๆ แง่ อย่าทำอะไรบูมบูมเด็ดขาดนะครับ”

“รู้แล้วนา นายเองก็เถอะ ถ้าเห็นว่าเสี่ยงก็ถอยชะนะ”

มาเรียหยักยิ้มให้ลูกน้องที่ยังขมวดคิ้วอย่างกังวล

✱

ประตูที่มีพวงกบยกยื่นเฝ้าอยู่เป็นทางเข้าไปสู่ปราสาทของฮิวจ์ตามที่คาดเอาไว้

“ชั้นบนสุดของทาวเวอร์ ดูเหมือนจะเป็นที่อยู่ของคุณเจ้าของที่วานะแหละ”

ที่มุมหนึ่งของร้านขายอาหารที่ชั้นใต้ดินชั้นที่หนึ่ง พนักงานร้านฮอตดอกวัยกลางคน เล่าด้วยน้ำเสียงติดจะยานคาง

“พนักงานหนุ่มๆ ของฝั่งโน้นก็บอกว่าเห็นคุณหนูเข้าออกประตูนั้นหลายครั้งแล้วเหมือนกัน”

เป็นร้านที่ให้บรรยากาศบ้านนอกๆ ไม่ค่อยจะเข้ากับตึกระฟ้าที่เพิ่งจะสร้างใหม่ แต่ดูเหมือนจะขายดีเกินคาดโดยมีนักท่องเที่ยวเป็นกลุ่มลูกค้าหลัก

“คุณหนูที่ว่า...หมายถึงโรน่าหรือเปล่า”

มาเรียรู้ว่าฮิวจ์ แซนด์ฟอร์ดมีลูกสาว จำได้ว่าเคยเห็นออกที่วิกซ์ฟอ

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

ตอนนี้ดูเหมือนจะอาศัยอยู่กันสองคนกับพ่อบนชั้นสูงสุด และดูเหมือนจะมีคนที่ทำหน้าที่เป็นเลขาฯ ส่วนตัวหรือจะเป็นคนรับใช้อยู่ด้วย

ได้ยินว่าไม่มีแม่ จากที่เรนบอก ชีวิตสมรสของฮิวจ์อยู่ได้ไม่นาน เพียงไม่กี่ปีหลังจากได้ลูกสาว ภรรยาที่ล้มป่วยเสียชีวิต หลังจากนั้นฮิวจ์ก็ไม่ได้แต่งงานใหม่อีก การทำธุรกิจที่เดิมที่ก็ออกจะก้าวร้าวหึกหาญอยู่แล้ว นับจากจุดนั้นก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นอีก

“บ้านอยู่ชั้นบนสุด แต่ทางเข้าอยู่ชั้นหนึ่ง ถ้าฉันมีลิปต์ส่วนตัวหรือเปล่า?”

“น่าจะมึนนะ เห็นว่าเล่นตรงปฐูตเดียวจากชั้นบนทาวเวอร์ลงมาชั้นล่างได้เลย ถึงขนาดสร้างของแบบนั้นไว้ใช้ พวกคนรวยเนี่ย สุดๆ จริงๆ”

ลิปต์ทางตรงนั้นหรือ ขอแค่ผ่านประตูนั้นไปได้ ก็จะลุยเข้าถึงตัวฮิวจ์ได้ทันที และหลักฐานการลักลอบค้าสัตว์หายากก็คงจะหลับไหลอยู่ที่นั่น

ปัญหาอยู่ที่ว่าจะฝ่าด่านรปภ.เข้าไปได้อย่างไร ในเมื่อเรนห้ามไม่ให้ใช้กำลังเสียแล้ว มันก็เป็นปัญหาพึ่ๆ แต่ว่ายากเย็น

“ที่ชั้นนี้เนี่ย มีพวกพนักงานร้านที่เป็น แฟนคลับ ของคุณหนูอยู่นะ แต่เห็นโอดครวญอยู่ว่าไม่มีช่องว่างให้เข้าใกล้ได้เลย ที่ชั้นหนึ่งก็มีรปภ.คนอื่นคอยจ้องตาเป็นมันอยู่ ลิปต์ตัวอื่นก็ขึ้นไปได้แค่ชั้นกลางๆ ครั้นจะขึ้นบันได จำนวนชั้นก็เยอะเกินไป จะว่าไป พวกพนักงานร้านก็ย้ายจุดประจำของตัวเองไม่ได้อยู่แล้วว่ะ”

มีแฟนพันธุ์แท้อยู่ด้วยแฮะ

“งั้นก็ดักรอข้างนอกตอนวันหยุดก็ได้นี่”

“เห็นว่าจะเวลาไม่ถูกนะสิ ดูเหมือนคุณหนูเขาจะทำอะไรตามใจชอบ ลือกันว่าขนาดคุณพ่อเองยังไม่รู้เลยว่าลูกทำอะไรอยู่ที่ไหน ก็คงจะเป็นห่วงน่าดูนะแหละ

เอาเหอะ ต่อให้สวยเลิศมาจากไหนก็ช่าง ผมจะไม่ชอบเด็กผู้หญิงเพอร์รี่ๆ สมัยนี้หรือกนะ ภูมิใจแบบคุณมากกว่า”

“อู๊ย พุดแบบนี้ปลื้มนะเนี่ย จั๊นลดราคาให้หน่อยได้ไหม?”

“ถ้าแต่งตัวให้เข้าท่ากว่านี้หน่อยก็ได้อยู่”

พุดแบบนี้หมายความว่าไงกันยะ มาเรียควักเหรียญจ่ายให้ไปตามราคาอย่างพุดบั้ง รับชอตดอกใส่ได้กรอกมาแล้วเริ่มกั๊ดจากตรงปลาย กรูบกรอบอ่อยดีไม่หยอก จนชักจะหิวเปียร์เสียแล้ว

“...เรื่องคุณหนูนะ เธอเคยลงมาแถวนี้บ้างหรือเปล่า?”

ไม่มีทาง พนักงานร้านหัวเราะ

“คงไม่รู้ด้วยซ้ำละมังว่าชั้นใต้ดินมีร้านอยู่? ผมขายมาตั้งแต่เปิดตึก จนกระทั่งปานนี้ ยังไม่เห็นคุณหนูที่ชั้นล่างเลยสักครั้งเดียว”

ถ้าเชื่อตามคำพูดของพนักงานร้าน อย่างน้อยลิปต์ทางตรงก็ไม่น่าจะลงไปถึงชั้นใต้ดินชั้นหนึ่ง และไม่มีประตูที่ดูน่าจะใช้ และไม่มีทั้งรปภ. ด้วย

แต่ถ้าเป็นชั้นล่างลงไปอีกล่ะ

ตามผังชั้นอาคาร ลานจอดรถนั้นอยู่ที่ชั้นใต้ดินชั้นสาม เวลาออกไปดูระโกลๆ ฮิวจี้ก็น่าจะใช้รถยนต์นั่ง ถ้าลิปต์ทางตรงจะเชื่อมไปยังลานจอดรถโดยตรงก็ไม่แปลก

มีความเป็นไปได้เกินพอที่จะชนสิ่งมีชีวิตหายากจากลานจอดรถที่ปลอดภัยตาคนขึ้นไปยังชั้นสูงสุดโดยตรง

มาเรียบอกขอบคุณพนักงานร้านชอตดอก แล้วมุ่งหน้าไปยังชั้นใต้ดินชั้นสาม

แล้วก็คว้าน้ำเหลว

แม้จะเดินวนลานจอดรถใต้ดินโดยยึดเอาตำแหน่งที่นั่นจะมีช่องลิปต์แล่นผ่านเป็นศูนย์กลาง แต่ก็ไม่เจอประตูชั้นนอกที่น่าจะเป็นทางเข้าออกลิปต์ทางตรงเลย

ไม่เจอรถหูกที่น่าจะเป็นของฮิวจี้ด้วย แถมนไม่มีรปภ. มีเพียงป้อมอยู่ไกลๆ กับประตูทางเข้าออกที่จะเชื่อมต่อกับบนดิน ซึ่งอยู่ปลายทางลาด

ขึ้นยาวๆ เท่านั้น

มาเรียกถอนใจอย่างท้อแท้ แต่ถ้าคิดให้ดีๆ ฮิวจ์เองก็แทบจะไม่มี
ความจำเป็นที่จะลงมายังลานจอดรถใต้ดิน แคะให้คนขับรถที่ว่าจ้างไว้ถือ
พวงมาลัยให้ก็พอแล้ว และรถของฮิวจ์ก็ไม่มีทางที่จะถูกเก็บรักษาไว้ในที่
เดียวกับรถทั่วๆ ไปอยู่แล้ว

มาเรียวนรอบลานจอดรถอีกรอบเพื่อความแน่ใจ แต่ไม่มีอะไรเลย
ไม่มีอะไรอย่างบานประตูอำพรางหรือทางเข้าออกลับ ลิฟต์ที่เชื่อมต่อกับ
ลานจอดรถก็ขึ้นไปได้สูงสุดแค่ชั้นสามสิบห้า

ลิฟต์ทางตรงจะผ่านเฉพาะชั้นที่อยู่เหนือพื้นดินเท่านั้น ไม่มีทางเข้า
ออกที่ชั้นใต้ดิน ถ้ามองในมุมมองของความปลอดภัย ก็คงจะสรุปได้เท่านั้น

มาเรียวย้อนกลับไปยังชั้นบนดิน ลิฟต์ทั้งหมดที่อยู่ภายในทาวเวอร์
รวมทั้งลิฟต์ทางตรงด้วย กระจุกตัวกันอยู่ที่ใจกลางชั้นราวกับเป็นไส้เทียน
เฉพาะลิฟต์ทางตรงนั้นมีทางเข้าแยกต่างหาก แต่ลิฟต์ตัวอื่นๆ ดูเหมือนจะ
สร้างให้ขึ้นไปยังชั้นต่างๆ โดยใช้โถงลิฟต์ที่อยู่ใจกลางชั้น

ตรวจดูปลายทางที่ลิฟต์จะไป ตั้งแต่ชั้น 2 ไปจนถึงชั้น 14 ตั้งแต่
ชั้น 15 ไปจนถึงชั้น 25 ตั้งแต่ชั้น 26 ไปจนถึงชั้น 35 แต่ไม่มีลิฟต์ตัวไหน
ขึ้นไปเลยกว่านั้นอีก ไม่มีลิฟต์ที่ขึ้นตั้งแต่ชั้น 36 ไปยังชั้นที่สูงกว่านั้นอีก
แม้แต่ตัวเดียว

ชั้นบนสุดคือชั้นที่ 72 จำได้ว่าก่อนที่จะมาที่นี่ เรนบอกไว้ว่าดูเหมือน
ครึ่งบนของทาวเวอร์จะเป็นแมนชั่น ดูซิว่าจะเปลี่ยนลิฟต์แล้วเข้าใกล้ชั้น
สูงสุดได้หรือเปล่า

ลิฟต์ที่ไปชั้น 35 ประตูเปิดออกพอดี มาเรียกระโดดเข้าไปในห้อง
โดยสารลิฟต์

ชั้นที่ 35 เป็นชั้นแทบจะโล่งๆ มีออฟฟิศบริษัทที่ไม่รู้จักชื่ออยู่แค่สอง
สามบริษัท

คนที่ออกจากลิฟต์มีเพียงมาเรียคนเดียว ผู้หญิงสวมชุดเครื่องแบบ

พนักงานที่เหลืออยู่เป็นคนสุดท้าย หันสายตาสื่อถึงความสงสัยอย่าง
โจ่งแจ้งมาหา จะถูกระวางหรือเปล่านั้น

แล้วก็ไม่เจอลิฟต์ที่ขึ้นไปชั้นบนกว่านี้อีก

ไม่ว่าจะในโถงลิฟต์ หรือตำแหน่งอื่นบนชั้นก็ไม่เจอลิฟต์ที่ขึ้นไปสูงกว่า
นี้ เจอแต่ลิฟต์ขนาดใหญ่ซึ่งดูเหมือนจะใช้สำหรับขนของ แต่ตรงตำแหน่ง
ที่ควรจะมีปุ่มกดได้มีฝาครอบปิดตายเอาไว้ ไม่รู้ว่าเพื่อป้องกันไม่ให้คน
ทั่วไปมาใช้หรือเปล่า

จะว่าไป ในเมื่อของมันไม่มี จู่ๆ จะให้มีขึ้นมาก็คงไม่ได้ ที่พนักงาน
ร้านฮอตดอกบอกว่า “ลิฟต์นี้จะขึ้นไปแค่กลางตึก” ก็คงจะเป็นแบบนี้เอง

ถ้าคิดว่าลิฟต์ทางตรงนั้นมีรปภ.ยืนเฝ้าอยู่ ก็คงมีความเป็นไปได้ถ้า
ที่ลิฟต์ขนของจะขึ้นไปถึงชั้นบนสุด ถ้าอย่างนั้น ก็แทบจะไม่เหลือเส้นทาง
ขนส่งสิ่งมีชีวิตหายากแล้วสิ

ยังไม่ทันไรก็เจอทางตันเสียแล้ว เอาละสิ จะทำยังไงต่อดี

...แต่จะว่าไป ทำไมลิฟต์ถึงขึ้นไปแค่ชั้น 35 หรือว่าผู้อาศัยอยู่ใน
แมนชั่นจะใช้บันไดกัน

แต่ถ้าใช้บันได จำนวนชั้นมันก็เยอะเกินไปหน่อยละ
บันไดรี?

มาเรียกวาดสายตาไปรอบๆ โถงลิฟต์ แล้วก็เห็นประตูเหล็กเรียบๆ
เหมือนจะแอบซ่อนอยู่ด้านหลังประตูชั้นนอกของลิฟต์ที่เรียงรายอยู่ เห็น
ประตูมีป้ายสีแดงว่า “EMERGENCY EXIT”

ลองเดินเข้าไปใกล้ๆ ผลักประตู ก็เห็นบันไดหักมุมแบบที่ใช้กัน
ภายในอาคารทอดตัวยู่ทั้งด้านบนและด้านล่าง บันไดหนีไฟนี่เอง

แหงนหน้าขึ้นดู สายตาไปสะดุดอยู่ตรงชานพักบันได ก็เลยไม่รู้
ว่าบันไดสูงขึ้นไปแค่ไหน ลองตรวจดูประตู คงเพราะเป็นประตูสำหรับใช้
ภายในอาคาร ก็เลยเปิดได้เป็นปกติจากฟากบันได ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกกัน
ไว้ข้างนอก

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

...หรือว่าจะลองขึ้นไปดูเสียหน่อย

มาจนถึงนี่แล้ว ถ้าให้ถอยไปเสียเฉยๆ ก็เหมือนกับไปถึงแหล่งท่องเที่ยวแล้วไม่ได้เที่ยว เวยายังมีเหลือเฟือกว่าจะถึงเวลาที่นัดกับเรน ถ้าขึ้นไปแต่ละชั้นกินเวลาราว 30 วินาที หากขึ้นไป 72 ชั้นก็คงกินเวลาไม่ถึง 20 นาที ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ผลอๆ อาจจะคว่ำหางของฮิวจ์ได้ด้วยก็ได้

มาเรื่อยๆ ก้าวแรกออกไปอย่างมุ่งมั่น

คิดดีๆ ไปหน่อย

“ซัน ออฟ อะ บิตซ์”

เหงื่อโชกไปทั้งตัว มาเรียพยายามฝืนลากสองขาที่กำลังจะเป็นตะคริวไปพลาง หลุดเสียงเคียดแค้น ปลายเล็บที่อยู่ในร่องเท้าสั้นสูงหุ้มสั้นเจ็บแปลบๆ “ใครวะ...ดันสร้าง...บันได...โหดๆ แบบนี้!”

ความสูงของทาวเวอร์ก็ราวๆ 260 เมตรนิดๆ แค่ระดับใต้เขาเบาะๆ มั่นใจว่าตัวเองมีเรี่ยวแรงพออยู่แล้ว น่าจะขึ้นไปถึงได้ไม่ลำบาก นั่นคือความคิดตอนที่เริ่มต้นขึ้นบันได

สำหรับคนที่ไม่คุ้นเคยกับการไต่เขา ความสูงระดับร้อยกว่าเมตรนั้นไม่ใช่เรื่องควรจะมีประมาทโดยเด็ดขาด จะว่าไปแล้ว กว่าจะรู้ตัวว่าระดับความชันของถนนขึ้นเนินกับบันไดนั้นมันต่างกันไกลลิบๆ ก็ตอนที่ขึ้นมาได้ร่วมลิบชั้นแล้ว

ช่องบันไดนั้นมีมืดสลัว แม้จะติดไฟฟ้าเอาไว้ตรงชานพัก แต่ถ้าเทียบกับโถงทางเข้าที่สว่างไสวละก็ ที่นี่ก็มีแต่ความมืดมัว

...ตั้งแต่ขึ้นมา ผ่านไปที่ลิบนาที่แล้วนะ ตอนที่ไปถึงชั้นที่ 70 มาเรียกกลมหายใจขาดเป็นห้วงๆ ราวกับเพิ่งจะปีนถึงยอดภูเขาหิมะ

ทั้งตัวลงนั่งที่ชานพักบันได เหลืออีกแค่สองชั้น แต่ระยะทางไม่กี่เมตรมันช่างดูชันเสียเหลือเกิน

เข็มนาฬิกาใช้เวลาสิบโมง แต่เงียบเงียบจนแทบจะไม่คิดว่าเป็นตอนกลางวัน นอกจากเสียงลมหายใจกระหืดกระหอบของตนเอง และเสียงเครื่องกลไกดังเบาๆ แล้ว ก็ไม่มีเสียงอื่นอีก

ไม่เจอใครสวนทางมาเลยด้วย มาเรียกปาดเหงื่อที่หน้า แล้วประตูที่เปิดไปยั้งขึ้น ประตูเหล็กแบบเดียวกับที่เห็นที่ชั้น 35 ก็ผ่านเข้ามาในสายตา มีป้ายกั้นทางที่เขียนว่า “KEEP OUT” วางดักอยู่

ความคิดที่ว่าทั้งที่มีผู้อยู่อาศัย แต่ทำไมลิฟต์จึงไม่ยอมจอด มาคำนึงดูในตอนนี ตัวเองออกจะด่วนสรุปไปหน่อย ที่ไปคิดเอาไว้ก่อนว่า “มีผู้อยู่อาศัย” นั้น คงจะผิดเสียแล้ว

ไม่เฉพาะแค่ชั้นเจ็ดสิบที่ตนอยู่ตอนนี้เท่านั้น แต่บานประตูฉุกเฉินของทุกชั้นที่ผ่านมามีเครื่องกั้นประตูปิดตายทั้งหมด ระหว่างทาง มาเรียกพยายามจะเปิดประตูแค่ครั้งเดียว แต่หมუნลูกบิดประตูไม่ไป

...นี่นะหรือ ภายในของหอคอยกระจก

มีความรู้สึกเหมือนได้เห็นด้านหลังของหุ่นเปเปอร์มาเช่ ค่าเช่าก็คงจะแพงจึงเป็นเรื่องยากที่จะให้มีคนเข้าอยู่เต็มทุกชั้น เปิดมาร่วมหนึ่งปีแต่ชั้นครึ่งบนยังคงอยู่ในสภาพว่างเปล่าแบบนี้ แม้แต่ฮิวจ์เองก็คงจะคาดไม่ถึงกระมัง

จะว่าไป ตัวเองไม่ได้มีหน้าที่อะไรจะต้องไปห้วงแทนฮิวจ์ ที่น่ากังวลก็คือฝ่ายตัวเองต่างหาก

เคยคิดตื้นๆ ว่า หลังจากไปถึงชั้นบนสุดแล้ว เรื่องจะเข้าไปข้างในบ้านของฮิวจ์ได้หรือเปล่านั้นเอาไว้ก่อนเถอะ แต่อย่างน้อยก็ต้องได้เห็นประตูทางเข้าบ้าน

แต่ถ้าประตูฉุกเฉินของชั้นบนสุดถูกปิดตายไว้แบบเดียวกับชั้นอื่นๆ ละไมใช่ว่าแค่ไม่เห็นประตูหน้าบ้าน แต่จะกลายเป็นว่าต้องคอยถอยกลับมาโดยไม่ได้เห็นอะไรเลย

ล้อเล่นหรือเปล่า อุตส่าห์ถ่อขึ้นมาแทบล้มประดาตาย

บทที่ 2 ทาวเวอร์ (I) วันที่ 21 มกราคม 1984 09:00~

และตอนนั้นเอง ความคิดของมาเรียก็ถูกขัดจังหวะ
เสียงหนักที่บดงสะเทือนเลื่อนลั่น
พื้นได้ทำลั่นสะเทือน ไฟฟ้าพลันดับวูบ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

เปิดเรื่องระทึกใจกับ “มาเรีย” “เรน” สองคู่หูคู่กัดได้ขัดคำสั่งยุติ
การสืบสวนของผู้บังคับบัญชา เพื่อคลี่คลายคดีค้าสัตว์และพืชหายาก
ฮิวจ์ แชนด์ฟอร์ด ราชาอสังหาริมทรัพย์ นำเทคโนโลยีล้ำยุค
อย่างกระจกโปร่งใสมาใช้ เกี่ยวข้องกับการตายของคน 7 คนอย่างไร พบ
จุดหักเหเร้าใจ ช่วงขัดแย้งน่าติดตาม
ถ้าคิดจะอ่านโดยไม่ถูกหลอก... เป็นไปไม่ได้
นี่คือความมหัศจรรย์แห่งโศกนาฏกรรมล้างแค้น โดย “อิจิคาวะ ยูโตะ”
นักเขียนรางวัล Ayukawa Tetsuya (鮎川哲也賞) รับประกันความ
สนุก วรรณศิลป์ชั้นครู

นิยายสืบสวน

www.booktime.co.th

@DaifukuPUB

กดลองอ่าน

ภาพหน้าปกโดย คาเงยามะ โทรุ